

ทุกประเภท มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมการจ้างงานในตลาดแรงงานที่เปิดโอกาสให้แก่คนพิการ⁴⁵ และต้องตั้งอยู่บนหลักการในเรื่องโอกาสที่เท่าเทียมกันระหว่างคนงานพิการและคนงานทั่วไป โดยเคารพต่อความเท่าเทียมกันในโอกาสและการปฏิบัติต่อคนพิการทั้งชายและหญิง มาตรการพิเศษ ซึ่งมุ่งเน้นให้เกิดความเท่าเทียมกันในโอกาสและการปฏิบัติระหว่างคนงานพิการและคนงานอื่นๆ ต้องไม่ถือว่เป็นการเลือกปฏิบัติต่อคนงานอื่น ๆ⁴⁶

(2) องค์กรผู้แทนของนายจ้างและองค์กรผู้แทนของคนงานต้องได้รับการปรึกษาหารือในเรื่องการนำนโยบายที่กล่าวไว้ข้างต้นไปปฏิบัติ รวมถึงมาตรการที่นำมาใช้เพื่อส่งเสริมความร่วมมือและการประสานงานระหว่างองค์กรภาครัฐและภาคเอกชนในการดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับการฟื้นฟูอาชีพ ต้องปรึกษาหารือกับองค์กรผู้แทนของคนพิการ⁴⁷

(3) รัฐบาลต้องดำเนินการตามขั้นตอนอันจำเป็นเพื่อให้บังเกิดผล โดยให้เป็นไปตามกฎหมาย หรือข้อบังคับ หรือวิธีการอื่น ๆ ที่สอดคล้องกับเงื่อนไขและแนวปฏิบัติแห่งชาติ⁴⁸

(4) เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจต้องใช้มาตรการต่าง ๆ เพื่อจัดให้มีการแนะแนวอาชีพ การฝึกอาชีพ การบรรจุนาน การจ้างงาน และบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้ง ประเมินผลการดำเนินงานเพื่อให้คนพิการมีความมั่นคงในการจ้างงานและมีความก้าวหน้าในอาชีพ การบริการที่มีอยู่สำหรับคนงานโดยทั่วไปต้องปรับตามความจำเป็นเท่าที่จะเป็นไปได้และเหมาะสม⁴⁹

(5) มาตรการต่างๆ ต้องมีการดำเนินการเพื่อส่งเสริมให้มีการก่อตั้งและการพัฒนาการฟื้นฟูอาชีพ และการบริการจัดหางานให้แก่คนพิการในพื้นที่ชนบทและชุมชนที่ห่างไกล⁵⁰

(6) รัฐบาลต้องมุ่งเน้นให้มีการจัดฝึกอบรมและการจัดให้มีที่ปรึกษาด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพ และเจ้าหน้าที่อื่นๆ ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในการรับผิดชอบเกี่ยวกับการแนะแนวอาชีพ การฝึกอบรมอาชีพ การบรรจุนาน และการจ้างงานคนพิการ⁵¹

⁴⁵ มาตรา 3 แห่งอนุสัญญา ฉบับที่ 159

⁴⁶ มาตรา 4 แห่งอนุสัญญา ฉบับที่ 159

⁴⁷ มาตรา 5 แห่งอนุสัญญา ฉบับที่ 159

⁴⁸ มาตรา 6 แห่งอนุสัญญา ฉบับที่ 159

⁴⁹ มาตรา 7 แห่งอนุสัญญา ฉบับที่ 159

⁵⁰ มาตรา 8 แห่งอนุสัญญา ฉบับที่ 159

⁵¹ มาตรา 9 แห่งอนุสัญญา ฉบับที่ 159

2.2 ประเทศฝรั่งเศส

ประเทศฝรั่งเศสได้ให้ความสำคัญกับคนพิการมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานแล้ว โดยเริ่มให้ความสำคัญกับความพิการอันเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการทหารก่อนและขยายขอบเขตไปจนถึงการรับรองสิทธิของคนพิการและการเยียวยาให้ความช่วยเหลือความรับผิดชอบต่อคนพิการ เป็นภารกิจหน้าที่ประการหนึ่งที่รัฐต้องให้ความสำคัญและรัฐควรมีการกำหนดนโยบายดังกล่าวให้สอดคล้องหรือสะท้อนว่ารัฐให้ความสำคัญกับคนพิการ

จากประสบการณ์ที่ได้รับจากข้อถกเถียงเกี่ยวกับสถานการณ์ทางครอบครัวของเด็กหรือคนพิการอันสืบเนื่องมาจากคำพิพากษา คดี "Perruche" ทำให้รัฐสภาเห็นชอบรัฐบัญญัติที่ 2002-73 ลงวันที่ 17 มกราคม ค.ศ. 2002 เพื่อการพัฒนาสังคม โดยให้สิทธิคนพิการทุกคนได้รับการชดเชยผลกระทบที่ได้รับจากสภาพความพิการ ทั้งนี้ ไม่ว่าสภาพความพิการจะเกิดจากสาเหตุใด หรือมีสภาพความบกพร่อง เจ็บป่วยเกี่ยวกับอายุ หรือรูปแบบวิถีชีวิตอย่างไร และให้ได้รับการคุ้มครองให้ได้รับเงินรายได้ขั้นต่ำที่ทำให้สามารถตอบสนองความต้องการที่จำเป็นเพื่อการดำเนินชีวิตประจำวันได้⁵² นอกจากนี้ ได้มีการออกรัฐบัญญัติที่ 2002-303 ลงวันที่ 4 มีนาคม ค.ศ. 2002 เกี่ยวกับสิทธิของผู้ป่วยและคุณภาพเกี่ยวกับระบบสุขภาพได้ย้ำอีกด้วว่าการชดเชยสภาพความพิการเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือระดับชาติ

ต่อมา มีการออกรัฐบัญญัติว่าด้วยความเสมอภาคในสิทธิและโอกาส การมีส่วนร่วมและความเป็นพลเมืองของคนพิการ ลงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2005 (Loi n° 2005-102 du 11 février 2005 pour l'égalité des droits et des chances, la participation et la citoyenneté des personnes handicapées) ซึ่งในมาตรา 3 ได้กำหนดให้รัฐบาลเสนอรายงานต่อรัฐสภาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามนโยบายระดับชาติเพื่อประโยชน์แก่คนพิการ หลังจากได้รับความเห็นจากคณะกรรมการที่ปรึกษาด้านคนพิการแห่งชาติแล้ว (Conseil national consultatif des personnes handicapées) กฎหมายนี้ออกมาโดยมีวัตถุประสงค์หลัก คือ การให้คนพิการพึ่งพาตนเองได้ ดังนั้น จึงได้มุ่งเน้นแก้ไขที่ปัจจัยหลักสำคัญ 3 ประการ คือ สุขภาพ การศึกษา และการประกอบอาชีพ เพื่อให้คนพิการมีอิสระในการวางแผนชีวิตของตนเอง โดยรัฐให้ความช่วยเหลือทางการเงิน เพื่อปรับระดับเงินรายได้ของคนพิการและให้โอกาสคนพิการมีส่วนร่วมในสังคมอย่างแท้จริง จึงได้มีการแก้ไขเงื่อนไขที่เป็นอุปสรรคต่อการเข้าสู่อุปสรรคการศึกษาสำหรับเด็กและวัยรุ่นพิการ รวมไปถึงการประกอบอาชีพ การขนส่งโดยสาร และกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจ นอกจากนี้ ยังได้กำหนดกรอบเรื่องสิทธิได้รับการชดเชยรูปแบบใหม่ โดยการกำหนดรูปแบบของการรับภาระของหน่วยงานในระดับประเทศ และกำหนดนโยบายใหม่เกี่ยวกับคนพิการซึ่งอยู่บนพื้นฐาน

⁵² มาตรา L. 114-1 ประมวลกฎหมายว่าด้วยมาตรการทางสังคมและครอบครัว

หลัก 4 ประการ คือ (1) การกำหนดนิยามใหม่เกี่ยวกับสภาพความพิการ (2) การกำหนดช่องทางให้คนพิการสามารถใช้สิทธิพื้นฐานเช่นเดียวกับพลเมืองทั่วไป (3) สิทธิที่จะได้รับการชดเชย และ (4) ธรรมเนียมบาลแนวใหม่ที่เชื่อมโยงคนพิการกับตัวแทนของคนพิการให้มีความใกล้ชิดกันยิ่งขึ้น ซึ่งแนวนโยบายใหม่นี้จะปรากฏอยู่ในรายละเอียดของเนื้อหาที่จะได้กล่าวเป็นลำดับต่อไป

มาตรา L.114 ของประมวลกฎหมายว่าด้วยมาตรการทางสังคมและครอบครัว (Code de l'action sociale et des familles) กำหนดนิยามเกี่ยวกับลักษณะความพิการ ดังนี้ "ความพิการ" หมายความว่า สิ่งที่ยกเว้นการประกอบกิจกรรมหรือข้อจำกัดการมีส่วนร่วมกับการดำเนินชีวิตในสังคมที่แวดล้อมบุคคลนั้นเอง อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงที่ก่อความเสียหายอันเป็นสาระสำคัญอันมีลักษณะต่อเนื่องและถาวร ซึ่งมีผลต่อการทำหน้าที่ทางกายภาพ ความรู้สึก ความคิด ความจำ ร่างกาย หรือความพิการซ้ำซ้อน หรือสภาพร่างกายทุพพลภาพ

2.2.1 หลักพื้นฐานทั่วไปเกี่ยวกับคนพิการ

(1) หลักเรื่องความรับผิดชอบร่วมกัน

กฎหมายได้วางหลักเรื่องความรับผิดชอบร่วมกันขององค์กรระดับชาติทุกภาคส่วนเกี่ยวกับสิทธิของคนพิการ โดยกำหนดบังคับให้ต้องมีการรับรองให้คนพิการมีช่องทางที่สามารถเข้าถึงสิทธิขั้นพื้นฐานและสามารถใช้สิทธิในฐานะพลเมืองได้เช่นเดียวกับพลเมืองทุกคน นอกจากนี้ รัฐจะต้องรับรองความเสมอภาคในการปฏิบัติต่อคนพิการในทุกท้องที่และจะต้องมีการกำหนดเป้าหมายระยะยาวสำหรับการปฏิบัติการดังกล่าวด้วย⁵³

ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 2006 รัฐบาลจะได้จัดให้มีการประชุมระดับชาติเกี่ยวกับคนพิการทุก 3 ปี โดยเชิญผู้ร่วมเข้าประชุมที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สมาคมผู้แทนคนพิการ ผู้แทนหน่วยงานด้านสังคมและหน่วยงานสงเคราะห์ทางการแพทย์ (médico-sociaux) ที่รับดูแลผู้พิการ ผู้แทนจังหวัด (départements) องค์กรเกี่ยวกับสวัสดิการสังคม สหภาพแรงงานและสหภาพนายจ้างและผู้แทน และองค์กรที่เกี่ยวข้อง เพื่อที่จะวางแผนทางและเครื่องมือที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ รัฐบาลได้เสนอรายงานการปฏิบัติตามแนวนโยบายแห่งชาติที่กำหนดไว้เพื่อประโยชน์แก่คนพิการ ต่อรัฐสภาภายหลังจากที่ได้รับฟังความเห็นของคณะกรรมการที่ปรึกษาคนพิการแห่งชาติ โดยรายงานดังกล่าวกำหนดเกี่ยวกับการดำเนินการเพื่อป้องกันความบกพร่องทางร่างกายหรือปัญญา การกำหนดให้คนพิการสามารถเข้าทำงาน คงสภาพการจ้าง หรือได้รับการพิจารณาเลื่อนเงินเดือนสำหรับงานในหน้าที่ของตนได้ การเคารพต่อหลักการไม่เลือกปฏิบัติ

⁵³ มาตรา L. 114-1 ประมวลกฎหมายว่าด้วยมาตรการทางสังคมและครอบครัว

และปรับเปลี่ยนเงื่อนไขการดำรงชีวิตของคนพิการ ซึ่งรายงานดังกล่าวสามารถยกเป็นประเด็น
ถกเถียงในการประชุมสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาได้เช่นกัน⁵⁴

(2) สิทธิได้รับการชดเชยจากผลกระทบเนื่องจากความด้อยโอกาส

คนพิการมีสิทธิได้รับการชดเชยผลกระทบอันเนื่องมาจากข้อเสียเปรียบที่เป็นอุปสรรค
ไม่ว่าจะเป็นโดยกำเนิดหรือโดยลักษณะของความบกพร่องทางร่างกายหรือปัญญา (la nature de
sa déficience) อายุ หรือวิถีการดำรงชีวิต (mode de vie) กฎหมายได้มีการวางแนวทางการ
ชดเชยผลกระทบดังกล่าว ซึ่งมีขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของคนพิการอันได้แก่ การรับรอง
บุตร การเข้าเรียนในสถานศึกษา การได้รับข้อมูล การศึกษา การประกอบอาชีพ การจัดระเบียบ
เรื่องที่พักอาศัยหรือการวางกรอบการทำงาน ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อให้สามารถทำหน้าที่
ในฐานะที่เป็นพลเมืองและใช้ความสามารถที่มีอยู่ของตนเอง การพัฒนาและการจัดระเบียบ
เกี่ยวกับบริการที่จัดให้แก่คนพิการที่เอื้อประโยชน์ให้แก่บุคคลที่อยู่รอบข้างของคนพิการที่จะได้
ประโยชน์เกี่ยวกับระยะเวลาที่ผ่อนผันให้ด้วย พัฒนาให้มีกลุ่มที่สนับสนุนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
หรือจัดให้มีสถานบำบัดเฉพาะทางที่เพียงพอ ความช่วยเหลือทุกรูปแบบที่ให้แก่บุคคลหรือสถาบัน
เพื่อให้สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่ปกติทั่วไปหรือที่ปรับปรุงให้เหมาะสมกับคนพิการ การเข้าสู่
กระบวนการ การเข้าถึงองค์กรเฉพาะทางสำหรับคนพิการ บัณฑิต หรือสิทธิประโยชน์ที่มาควบคู่กับ
ความคุ้มครองทางกฎหมายที่กำหนดไว้โดยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (Titre XI du Livre Ier)⁵⁵
การตอบสนองที่เหมาะสมนั้นพิจารณาจากการต้อนรับและการให้ความช่วยเหลือดูแลที่จำเป็นแก่
คนพิการผู้ซึ่งไม่สามารถที่จะแสดงความต้องการของตนเองได้ด้วยตัวเอง

ความต้องการที่จะได้รับการชดเชยผลกระทบอันเนื่องมาจากความพิการถูกกำหนดไว้ใน
แผนที่จัดทำขึ้น โดยพิจารณาความต้องการและแรงบันดาลใจของคนพิการตามที่ได้แสดงออกไว้
ในแผนการดำเนินชีวิตที่วางไว้โดยคนพิการเอง หรือแผนการดำเนินชีวิตที่วางไว้โดยผู้แทนโดยชอบ
ด้วยกฎหมายของผู้พิการ โดยเป็นการวางแผนร่วมกันหรือวางแผนเพื่อคนพิการ ในกรณีที่คนพิการ
ผู้นั้นไม่สามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองได้⁵⁶

(3) การรับรองให้คนพิการใช้ความสามารถของตนและช่วยเหลือตนเองได้

ครอบครัว รัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเกี่ยวกับสวัสดิการสังคม สมาคม การ
รวมกลุ่ม องค์กรและรัฐวิสาหกิจ และเอกชน รวมถึงการดำเนินการเพื่อบังคับใช้ข้อกำหนดที่

⁵⁴ มาตรา L. 114-2-1 ประมวลกฎหมายว่าด้วยมาตรการทางสังคมและครอบครัว

⁵⁵ Titre XI : De la majorité et des majeurs protégés par la loi : Des dispositions générales, des mesures de protection juridique des majeurs et de la mesure d'accompagnement judiciaire.

⁵⁶ มาตรา L. 114-1-1 ประมวลกฎหมายว่าด้วยมาตรการทางสังคมและครอบครัว

บัญญัติไว้ตามมาตรา L. 114-1 เพื่อวัตถุประสงค์ในการรับรองให้คนพิการสามารถช่วยเหลือตนเองได้ตามความสามารถของตน เด็ก วัยรุ่น หรือผู้ใหญ่ที่พิการสามารถเข้าถึงสถานที่สาธารณะ ระบบการศึกษาภาคปกติ การทำงาน การใช้ชีวิตปกติทั่วไป และเป็นการรับรองให้ความช่วยเหลือและการสนับสนุนแก่ครอบครัวและผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับคนพิการ เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกในการเดินทางหรือเคลื่อนย้ายของคนพิการ มาตรา L.114-4 กำหนดให้มีการออกกฎหมายลำดับรองเพื่อพัฒนาปรับปรุงบริการขนส่งมวลชนสาธารณะหรือปรับปรุงการจัดระเบียบให้เหมาะสมขึ้นเป็นลำดับในเรื่องมาตรฐานหลักเกณฑ์ของการสร้างยานพาหนะเพื่อการบริการสาธารณะ รวมทั้งการกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าใช้ยานพาหนะของคนพิการหรือเพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดทำและการจัดให้มีระบบการจ้างงานของบริการขนส่งในรูปแบบพิเศษสำหรับคนพิการ หรือการเข้ายานพาหนะส่วนบุคคล รวมทั้งการจัดหาที่จอดรถยนต์ให้แก่คนพิการ นอกจากนี้ บทบัญญัติดังกล่าวยังกำหนดด้วยว่าในการจัดระเบียบเกี่ยวกับพื้นที่สาธารณะในเขตใจกลางเมืองจะต้องจัดการให้คนพิการสามารถเข้าใช้ประโยชน์ในสถานที่ดังกล่าวได้ด้วย⁵⁷

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับคนพิการเป็นโครงการที่มีความหลากหลายของแขนงวิชาที่เกี่ยวข้องในลักษณะที่เป็นสหวิชาการ (pluridisciplinaires) มารวมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถาบันทางการศึกษาระดับสูง หน่วยงานและองค์กรด้านการศึกษาวิจัย รวมทั้งองค์กรวิชาชีพต่าง ๆ โดยมุ่งเน้นที่การสำรวจคำถามในประชากรของบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากความพิการหรือเหตุที่มาของความพิการ เพื่อที่จะหาสาเหตุของความพิการหรือก่อให้เกิดสภาพความทุพพลภาพ เพื่อที่จะพัฒนาปรับปรุงความช่วยเหลือบุคคลที่ได้รับผลกระทบดังกล่าว ในส่วนที่เกี่ยวกับแนวทางการรักษาพยาบาล การกายภาพบำบัด โครงการทางสังคม การศึกษาหรือการให้ความรู้ เพื่อที่จะปรับปรุงคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นและพัฒนาการดำเนินการเพื่อปรับลดและป้องกันความเสี่ยงเกี่ยวกับสภาพความไร้สมรรถภาพ ได้มีการก่อตั้งศูนย์สังเกตการณ์แห่งชาติเกี่ยวกับการอบรมให้ความรู้ การศึกษาวิจัย และการประดิษฐ์และการเปลี่ยนแปลงสิ่งใหม่ ๆ เกี่ยวกับคนพิการ และมีการจัดทำรายงานเสนอต่อรัฐมนตรีที่รับผิดชอบด้านคนพิการ ต่อคณะกรรมการด้านวิทยาศาสตร์ของหน่วยงานการเงินระดับชาติเพื่อความร่วมมือสำหรับการยังชีพ (Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie) และต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาด้านคนพิการแห่งชาติ (Conseil national consultatif des personnes handicapées) ทุก ๆ สามปี

นอกจากนี้ ยังมีศูนย์สังเกตการณ์ซึ่งประกอบด้วยคณะทำงานตามที่กำหนดไว้โดยรัฐกฤษฎีกา โดยจะต้องมีผู้แทนของมูลนิธิหรือกลุ่มคนพิการและสมาชิกในครอบครัวของคนพิการทำหน้าที่เป็นผู้กำหนดแนวทางความร่วมมือเกี่ยวกับนโยบายด้านการป้องกันและ

⁵⁷ มาตรา L. 114-3-1 ประมวลกฎหมายว่าด้วยมาตรการทางสังคมและครอบครัว

การค้นคว้าวิจัยปัญหาด้านสุขภาพตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายว่าด้วยสุขภาพแห่งชาติ
ประมวลกฎหมายว่าด้วยการศึกษา ประมวลกฎหมายว่าด้วยแรงงาน ร่วมกับแนวนโยบายด้านการ
ป้องกันสภาพความพิการ

คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านคนพิการแห่งชาติ หรือคณะกรรมการที่ปรึกษาด้านคนพิการ
ระดับจังหวัด (Conseils départementaux consultatifs des personnes handicapées) ตามที่
กำหนดไว้ในมาตรา L 146-2 อาจเสนอให้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับคนพิการได้

4) การกำหนดความรับผิดชอบของสถานพยาบาล

คนที่เกิดมาพิการอันเนื่องมาจากความผิดพลาดทางการแพทย์อาจได้รับการเยียวยาแก้ไข
ความเสียหาย หากความผิดพลาดนั้นเป็นผลโดยตรงที่ทำให้เกิดความพิการหรือทำให้พิการ
หนักขึ้น หรือมีผลทำให้ไม่สามารถเยียวยารักษาให้เสียหายน้อยลง เมื่อถือว่าเป็นความรับผิด
ทางวิชาชีพหรือความรับผิดของสถานพยาบาลที่ได้ยอมรับไว้แก่บิดามารดาของบุตรที่เกิดมาพิการ
โดยแพทย์ไม่ได้แจ้งไว้ในขณะที่มีการตั้งครรภ์เกี่ยวกับความผิดปกติทางร่างกาย บิดามารดาสามารถ
เรียกร้องค่าชดเชยความเสียหายอันถือเป็นความเสียหายฝ่ายเดียว แต่ความเสียหายนี้ ไม่รวมไปถึง
ภาระทั่วไปอันเนื่องมาจากความพิการที่จะมีอยู่ตลอดชีวิตของเด็กพิการนั้น การชดเชยดังกล่าว
จะเป็นภาระของหน่วยงานด้านความรับผิดชอบร่วมกันระดับชาติ

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการกำหนดแนวนโยบายเกี่ยวกับคนพิการมาตรการ
ด้านการชดเชยจากสภาพความพิการและมาตรการที่ทำให้คนพิการสามารถอยู่ร่วมในสังคมได้
เป็นเรื่องที่จะต้องดำเนินการควบคู่กันและไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ทั้งนี้ ไม่ควรที่จะถือว่า
ความพิการเป็นเรื่องผิดปกติธรรมดาที่ต้องการดูแลโดยแยกจากการดำเนินชีวิตของ
คนทั่วไปในสังคมอีกต่อไป ควรที่จะสนับสนุนให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตประจำวันและเป็นส่วนหนึ่ง
ของสังคม การที่จะดำเนินการเช่นนั้นได้ ประการแรก จะต้องมีการสร้างบริบทแวดล้อมของ
การเข้าถึงสังคมที่ตอบสนองกับสภาพความพิการ สำหรับการชดเชยที่มอบให้ส่วนบุคคลนั้น
เป็นมาตรการที่มาเสริมเพื่อตอบสนองความต้องการที่ยังคงขาดเหลืออยู่ภายหลังจากมาตรการ
การเข้าถึงสังคมได้ดำเนินการไปแล้ว

เพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดข้างต้น ควรต้องให้ความสำคัญที่จะให้คนพิการจะต้อง
สามารถเข้าถึงบริการสาธารณะที่รับรองไว้ตามกฎหมายทั่วไปได้เป็นลำดับแรก ทั้งอาชีพการงาน
ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ หรือด้านการศึกษา ส่วนการกำหนดบทบัญญัติกฎหมาย
เฉพาะที่ปรับให้เหมาะสมกับคนพิการควรกระทำเป็นลำดับรองโดยบทบัญญัติของกฎหมาย
ลักษณะดังกล่าวควรกำหนดให้มีลักษณะทั่วไปให้มากที่สุดบทบัญญัติที่มีลักษณะเฉพาะควร
มีเฉพาะที่มีความจำเป็น

การศึกษาแนวคิดและหลักพื้นฐานทั่วไปเกี่ยวกับคนพิการที่รับรองไว้ในกฎหมายของประเทศฝรั่งเศส ควรพิจารณาแนวนโยบายของรัฐเกี่ยวกับคนพิการเป็นลำดับแรก เพื่อที่จะสะท้อนให้เห็นว่าเรื่องใดที่รัฐให้ความสำคัญและเห็นควรกำหนดมาตรการเกี่ยวกับคนพิการว่าควรเป็นเช่นใด

2.2.2 นโยบายของรัฐเกี่ยวกับคนพิการ

จากการที่ได้ศึกษาแนวคิดและหลักพื้นฐานทั่วไปเกี่ยวกับคนพิการที่รับรองไว้ในกฎหมายของประเทศฝรั่งเศสแล้ว ควรที่จะต้องศึกษาแนวนโยบายของรัฐว่าได้มีการวางแนวนโยบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้อย่างไร และแนวนโยบายดังกล่าวสอดคล้องหรือสะท้อนให้เห็นว่ารัฐให้ความสำคัญและกำหนดมาตรการเกี่ยวกับคนพิการตามแนวคิดและหลักพื้นฐานทั่วไปเกี่ยวกับคนพิการหรือไม่อย่างไร ทั้งนี้ ควรพิจารณาแนวนโยบายของรัฐโดยแบ่งออกเป็น 4 เรื่องหลักที่สำคัญ คือ นโยบายเกี่ยวกับสุขภาพ การศึกษา การทำงาน และการดำรงชีวิตประจำวัน

แนวนโยบายของรัฐที่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับคนพิการของประเทศฝรั่งเศสนั้น เริ่มมีมาเป็นระยะเวลานาน โดยสามารถแบ่งช่วงระยะเวลาที่มีการวางแนวนโยบายที่สำคัญได้ 5 ระยะ คือ

(1) ตั้งแต่ที่มีการสร้างโรงพยาบาลในยุคสมัยกลาง (Hôtel-Dieu au Moyen-Age) จนถึงการให้ความช่วยเหลือและบรรเทาสาธารณชนใน ค.ศ. 1889

โรงพยาบาลในสมัยกลางให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ยากไร้และไร้ที่พึ่งของสังคม ต่อมาได้มีแนวคิดในการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่มีสภาพพิการโดยเริ่มจากทหารผ่านศึก ในสมัยพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ได้มีการสร้างสถาบันทหารผ่านศึก (Institution des Invalides) เพื่อให้ที่พักรักษาตัวแก่ทหารผ่านศึกที่มีสภาพพิการอันเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ ต่อมา ใน ค.ศ. 1790 สภาวางรัฐธรรมนูญได้รับรองหลักแนวคิดเรื่องหน้าที่ของรัฐในการให้ความช่วยเหลือสังคมเป็นครั้งแรกซึ่งมีผลทำให้แนวนโยบายของรัฐเริ่มขยายขอบเขตออกไปให้ความช่วยเหลือทางการแพทย์และการศึกษาแก่ผู้ป่วยทางจิตและเด็กปัญญาอ่อนในช่วงต้นศตวรรษที่ 19 จากแนวคิดดังกล่าวเป็นที่มาของการพิจารณากฎหมายหลายฉบับเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ชราและผู้ทุพพลภาพในสมัยต่อมา

(2) ช่วงต้นศตวรรษที่ 20 จนถึงการยอมรับเรื่องสิทธิที่จะได้รับการชดเชย

รัฐบัญญัติเกี่ยวกับอุบัติเหตุจากงานในหน้าที่กำหนดให้นายจ้างต้องรับผิดชอบเป็นกรณีพิเศษสำหรับความทุพพลภาพที่เกิดขึ้นเนื่องจากการทำงานโดยการจ่ายเงินชดเชยให้แก่ลูกจ้างมีการกำหนดชั้นเรียนพิเศษในโรงเรียนบางแห่งเพื่อการศึกษาแก่เด็กเพื่อที่จะช่วยให้สามารถมีรายได้เลี้ยงชีพตนเองได้เพื่อมิให้ไปกระทำความผิด มีการปรับปรุงอัตราค่าตอบแทนช่วยเหลือสำหรับผู้ประสบภัยจากสงครามโลกครั้งที่ 1 ในรูปแบบของเบี้ยเลี้ยงชีพสำหรับความทุพพลภาพ

นอกจากนี้ มีการสร้างระบบประกันสังคมเพื่อคุ้มครองผู้มีเงินเดือนประจำจากผลที่ตามมา เนื่องจากความเจ็บป่วยและอุบัติเหตุที่มีได้เกี่ยวข้องโดยตรงจากการทำงาน แต่เป็นข้อจำกัดขีดความสามารถในการทำประโยชน์ต่อการจ้าง

แนวนโยบายดังกล่าวสะท้อนออกมาในรูปแบบของกฎหมายที่รัฐพยายามผลักดัน ตัวอย่างเช่น กฎหมายที่กำหนดให้บริษัทต้องรับทหารที่พิการเนื่องจากสงครามเข้าทำงาน⁵⁸ หรือกฎหมายที่ให้สิทธิแก่ผู้ที่ได้รับอุบัติเหตุจากการทำงานที่จะได้รับการยอมรับให้เข้าโรงเรียนฟื้นฟูสมรรถภาพเกี่ยวกับอาชีพที่สร้างขึ้นโดยทหาร⁵⁹ กฎหมายเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือในการกลับเข้าสู่สถานะเดิมของคนทำงานที่พิการ โดยการสร้างระบบที่ให้ความช่วยเหลือเพื่อชดเชยและเปิดโอกาสให้สามารถเข้าอบรมความรู้เกี่ยวกับอาชีพให้แก่ผู้พิการดังกล่าว⁶⁰ เป็นต้น

(3) พันธกรณีระดับชาติสำหรับการจัดให้คนพิการเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ. 1975 ได้มีการออกรัฐบัญญัติ รวม 2 ฉบับ เพื่อรองรับพันธกรณีของรัฐเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อคนพิการและการรองรับให้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม โดยรัฐบัญญัติที่ 75-534 ลงวันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ. 1975 ได้กำหนดแนวทางเพื่อให้ประโยชน์แก่คนพิการ โดยกำหนดกรอบทางกฎหมายให้กับการดำเนินการที่ใช้อำนาจรัฐ เช่น การให้ความสำคัญกับการป้องกันและการค้นคว้าเกี่ยวกับความพิการ หน้าที่ในการให้การศึกษาแก่เด็กและวัยรุ่นที่พิการ การดำเนินการให้คนพิการสามารถเข้าถึงสถาบันหรือหน่วยงานที่ให้บริการแก่ประชาชนโดยทั่วไป การพยายามรักษาสถานภาพเดิมเท่าที่สามารถกระทำได้ของคนพิการทั้งในด้านการงานและการใช้ชีวิต ทั้งนี้ กฎหมายกำหนดให้มีคณะกรรมการระดับจังหวัดเพื่อรับผิดชอบเกี่ยวกับความพิการ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ คณะกรรมการระดับจังหวัดด้านการศึกษารูปแบบพิเศษ (CDES) โดยรับผิดชอบเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 20 ปี และคณะกรรมการเทคนิคด้านการแนะแนวทางและการจัดหางานสำหรับคนพิการที่เป็นผู้ใหญ่ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 20 ปี ขึ้นไป (COTOREP) นอกจากนี้ ได้มีการกำหนดกฎหมายเกี่ยวกับการจัดตั้งสถาบันทางสังคมและการแพทย์สงเคราะห์⁶¹ โดยมีการกำหนดเงื่อนไขการจัดตั้ง ทางการเงิน รูปแบบและสถานะของบุคลากรของสถาบันดังกล่าว และบริการด้วย

⁵⁸ รัฐบัญญัติลงวันที่ 26 เมษายน 1924

⁵⁹ รัฐบัญญัติลงวันที่ 14 พฤษภาคม 1930

⁶⁰ รัฐบัญญัติลงวันที่ 2 สิงหาคม 1949

⁶¹ รัฐบัญญัติที่ 75-535 ลงวันที่ 30 มิถุนายน 1975

แนวทางเกี่ยวกับคนพิการได้รับการรับรองในระดับระหว่างประเทศ โดยที่ประชุมใหญ่แห่งองค์การสหประชาชาติได้ให้ความเห็นชอบปฏิญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการ เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1975 และต่อมาสหภาพยุโรปได้รับรองกฎบัตรสหภาพยุโรปเกี่ยวกับคนพิการ (Charte européenne des handicapés) เมื่อวันที่ 12 มีนาคม ค.ศ. 1981

แนวนโยบายของรัฐปรากฏในรูปของความพยายามที่จะสนับสนุนให้คนพิการ เข้ามามีส่วนร่วมและเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ดังปรากฏตามแนวทางของกระทรวงสังคมและสวัสดิการแห่งชาติ ในการสนับสนุนให้มีการจ้างคนพิการในหน่วยงานของรัฐและสนับสนุนให้มีการประกอบอาชีพในภาคเอกชน รวมทั้ง การพัฒนาการถ่ายทอดความรู้ทางวิชาชีพและกำหนดรับรองตำแหน่งที่เปิดรับสมัครสำหรับคนพิการในศูนย์ที่ให้ความช่วยเหลือในการจัดหางาน (CAT) นอกจากนี้ กระทรวงสังคมและสวัสดิการแห่งชาติยังสนับสนุนข้อเรียกร้องให้มีการกำหนดเงินช่วยเหลือแก่คนพิการ ซึ่งไม่สามารถทำงานได้เป็นการถาวร ให้ได้รับเงินช่วยเหลือเทียบเท่ากับเงินขั้นต่ำที่รัฐกำหนด (SMIC)

(4) มาตรการสนับสนุนให้คนพิการเข้าสู่สังคมปรากฏตามกฎหมายหลายฉบับ

หลังจาก ค.ศ. 1980 แนวนโยบายของรัฐได้ปรากฏขึ้นในหลายรูปแบบ ทั้งจากการผลักดันจากรัฐมนตรีที่รับผิดชอบด้านคนพิการ หรือจากการประชุมของคณะรัฐมนตรี รวมทั้งจากแนวนโยบายที่ปรากฏในรายงานประจำปีที่รายงานกิจกรรมตามแผนปฏิบัติการ และจากกฎหมายที่กำหนดขึ้นเพื่อปฏิบัติการตามแนวนโยบายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ

นโยบายเกี่ยวกับคนพิการในช่วงระยะเวลาี้ เน้นที่การสนับสนุนให้คนพิการเข้าสู่สังคม ซึ่งได้มีการกำหนดแนวนโยบายที่เป็นระบบและมีความเกี่ยวเนื่องสอดคล้องกันมากขึ้น โดยมุ่งให้ความสำคัญทั้งการทำงาน การศึกษา และการดำรงชีวิตประจำวันของคนพิการ ทั้งนี้ พิจารณาได้จากเรื่อง que เข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรีได้มีการพิจารณาวางมาตรการเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการในกระบวนการเลือกตั้ง รวมทั้งให้สามารถเข้าถึงตำแหน่งหน้าที่เกี่ยวกับการเลือกตั้งได้ (31 มกราคม 1989) การออกกฎหมายลำดับรองเพื่อปรับปรุงที่พักอาศัยและอาคารสาธารณะให้เหมาะสมสำหรับคนพิการ ภายใต้หลักการที่ให้คนพิการสามารถเข้าไปใช้บริการต่าง ๆ ได้ (accessibilité) เช่นเดียวกับพลเมืองทั่วไป และควรต้องดำเนินการปรับปรุงอาคารของหน่วยงานของรัฐให้เป็นแนวทางตัวอย่าง (21 พฤศจิกายน 1990) แนวนโยบายที่รับคนพิการเข้าทำงานในราชการ โดยกำหนดมาตรการที่หน่วยงานของรัฐต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดให้ต้องมีการทำสัญญารับคนพิการเข้าทำงานในตำแหน่งราชการทุกประเภท และให้รัฐมนตรีเจ้ากระทรวงทุกกระทรวงอนุเคราะห์จัดตำแหน่งสำหรับคนพิการ (มกราคม 1995) และแนวนโยบายเกี่ยวกับคนพิการโดยตรงที่กำหนดให้มีการให้ความช่วยเหลือแก่ครอบครัวของคนพิการและการให้ความช่วยเหลือในกรณีที่มีปัญหาในสถานศึกษา

การสนับสนุนให้คนพิการเข้าทำงานในหน่วยงานของรัฐ และปรึกษาหารือร่วมกับสหภาพแรงงาน เกี่ยวกับเงื่อนไขในการเข้าถึงบริการต่าง ๆ (18 กรกฎาคม 2001)

นโยบายที่เอื้อประโยชน์ต่อคนพิการที่กำหนดเป็นวาระเร่งด่วนในช่วงระยะเวลาดังกล่าว เน้นให้ความสำคัญกับ 4 เรื่องหลัก คือ ความต่อเนื่องในการดูแลคนพิการที่เป็นผู้เข้าสู่วัยผู้ใหญ่ และวัยชรา การอบรมให้ความรู้เพื่อเตรียมตัวเข้าสู่สังคมของเด็กพิการที่เป็นวัยรุ่น (La socialisation précoce des jeunes enfants) การจัดหางานให้แก่คนพิการที่เป็นผู้ใหญ่ และการให้สิทธิคนพิการในการตัดสินใจเลือกสถานที่อยู่และรูปแบบการดำเนินชีวิตของตนเอง

ภายในช่วงระยะเวลาดังกล่าวได้มีการออกกฎหมายที่สำคัญหลายฉบับเพื่อรองรับ แนวนโยบายที่กำหนดขึ้นเพื่อสนับสนุนให้คนพิการเข้ามามีส่วนร่วมและเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ช้างต้น กล่าวคือ

(1) รัฐบัญญัติที่ 87-517 ลงวันที่ 10 กรกฎาคม 1987 เพื่อสนับสนุนการจ้างงานแรงงานที่เป็นคนพิการ ที่กำหนดบังคับให้เจ้าของบริษัทที่มีคนงานมากกว่า 20 คน ต้องจัดให้มีคนงานพิการ ที่ทำงานเต็มเวลาหรือไม่เต็มเวลา คิดเป็นร้อยละ 6 ของจำนวนคนงานทั้งหมด โดยมีการจัดตั้ง กองทุนเพื่อการจัดหางานให้แก่คนพิการภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ ซึ่งบริหารจัดการโดยมูลนิธิ กองทุนเพื่อการจัดหางานให้แก่คนพิการ (AGEFIPH) และดำเนินการร่วมกับสหภาพแรงงานและ มูลนิธิคนพิการ

(2) รัฐบัญญัติที่ 91-663 ลงวันที่ 13 กรกฎาคม 1991 กำหนดมาตรการที่มุ่งช่วยเหลือให้ คนพิการเข้าถึงสถานที่พักอาศัยของตน หรือสถานที่ทำงาน และการจัดให้มีแผนก ที่ให้การต้อนรับช่วยเหลือคนพิการในที่สาธารณะ

(3) รัฐกำหนด (ordonnance) ลงวันที่ 21 ธันวาคม 2000 เกี่ยวกับประมวลกฎหมายว่า ด้วยมาตรการทางสังคมและครอบครัว (Code de l'action sociale et des familles) (article II 7) นับแต่รัฐกำหนดฉบับดังกล่าวเป็นต้นมา บทบัญญัติที่สำคัญของกฎหมายได้กระจายไปอยู่ตาม ประมวลกฎหมายต่าง ๆ รวม 7 ฉบับ คือ ประมวลกฎหมายว่าด้วยมาตรการทางสังคมและ ครอบครัว ประมวลกฎหมายว่าด้วยการศึกษา ประมวลกฎหมายว่าด้วยสวัสดิการสังคม ประมวล กฎหมายว่าด้วยสุขภาพแห่งชาติฉบับปรับปรุงใหม่ ประมวลกฎหมายแรงงาน ประมวลกฎหมายว่า ด้วยชนบท (code rural) ประมวลกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร (code de la construction et de l'habitation)

(5) การปรับปรุงรัฐบัญญัติ ค.ศ. 1975 เพื่อกำหนดเรื่องสิทธิได้รับการชดเชยเนื่องจาก ความพิการ

นโยบายเกี่ยวกับคนพิการในช่วงระยะเวลานี้มีการยกประเด็นเรื่องปัญหาด้านสุขภาพ สืบเนื่องจากการประชุมร่วมกันระหว่างรัฐมนตรีและการเคลื่อนไหวของมูลนิธิและแพทย์ สภา

ผู้แทนราษฎรจึงได้ให้ความเห็นชอบในหลักการร่างกฎหมายเกี่ยวกับความร่วมมือระดับประเทศ และการให้เงินชดเชยแก่คนพิการแต่กำเนิด

นโยบายเกี่ยวกับคนพิการในช่วงระยะเวลานี้ให้ความสำคัญกับความสามารถในการพึ่งพาตัวเองได้ พิจารณาได้จากนโยบายที่เข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรีในช่วงระยะเวลาดังกล่าว ปรากฏการเสนอให้มีการปฏิรูปกฎหมาย ค.ศ. 1975 เกี่ยวกับการกำหนดแนวทางเพื่อให้ประโยชน์แก่คนพิการที่กำหนดกรอบทางกฎหมายให้การดำเนินการที่ใช้อำนาจรัฐ (25 เมษายน 2003) ในคราวประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน ค.ศ. 2003 ได้มีการเสนอร่างกฎหมายเกี่ยวกับกฎหมายลิขสิทธิ์ของบริษัทด้านข้อมูลข่าวสาร ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวกำหนดยกเว้นเรื่องลิขสิทธิ์ขึ้นใหม่ไว้สองกรณี คือ เพื่อประโยชน์ของคนพิการประการหนึ่ง และสำหรับเทคนิคการทำซ้ำที่ไม่มีลักษณะถาวรที่เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต รวมทั้งกรณีของมูลนิธิที่รับผิดชอบในการแปลเอกสารให้เป็นอักษรเบลล์หรือในรูปแบบของการสรุปความเป็นเสียงพูดแล้วเผยแพร่ให้แก่คนพิการ (12 พฤศจิกายน 2003) การพิจารณาปฏิรูปกฎหมายเพื่อประโยชน์ของคนพิการ โดยกำหนดเรื่องการให้เงินช่วยเหลือชดเชยผลกระทบจากสภาพความพิการ การดำเนินการปรับปรุงที่พักอาศัย อาคารสาธารณะทั่วไป และการขนส่งโดยสารให้คนพิการสามารถเข้าถึงและเข้าใช้ประโยชน์ได้ด้วยตนเอง รวมทั้งการให้จังหวัดต่าง ๆ จัดให้มีการให้บริการแบบรวมศูนย์ในทีเดียว (Guichets uniques) สถานที่ซึ่งคณะกรรมการต่าง ๆ จัดการให้ความช่วยเหลือแก่คนพิการ (10 ธันวาคม 2003)

แนวนโยบายที่เกี่ยวกับการสนับสนุนให้คนพิการสามารถพึ่งพาตนเองได้ ปรากฏในชั้นการพิจารณาของฝ่ายนิติบัญญัติเมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม 2004 โดยมีการลงมติให้มีการจัดตั้งศูนย์ให้ความช่วยเหลือเพื่อให้คนพิการสามารถดูแลตนเองได้ (CNSA) รับผิดชอบในการจ่ายเงินเพื่อช่วยเหลือเพื่อให้คนพิการสามารถดูแลตนเองได้ รวมทั้งกรณีของคนชราที่อยู่ตัวคนเดียวด้วย นอกจากนี้ยังมีการจ่ายเงินช่วยเหลือส่วนบุคคลอีกด้วย ซึ่งส่วนหนึ่งของเงินช่วยเหลือนี้มาจากเงินที่นายจ้างจัดส่งให้โดยพิจารณาจากผลผลิตของงานที่ได้กระทำไประหว่างนั้น นอกจากนี้ ยังได้มีการออกกฎหมายที่สำคัญ คือ รัฐบัญญัติเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือสำหรับคนชราและคนพิการให้สามารถพึ่งพาตนเองได้เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2004 และกฎหมายรัฐบัญญัติที่ 2005-102 ลงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2005 เกี่ยวกับความเสมอภาคด้านสิทธิและโอกาสการมีส่วนร่วมและความเป็นพลเมืองของคนพิการอีกด้วย

นอกจากแนวนโยบายของรัฐที่กล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีแนวนโยบายด้านคนพิการที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายว่าด้วยมาตรการทางสังคมและครอบครัวด้วย คือ มาตรา L.114-3 ที่บัญญัติให้รัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งองค์กรเกี่ยวกับการพิทักษ์สังคม ดำเนินการให้มีการกำหนดแนวนโยบายเพื่อป้องกัน บรรเทาและชดเชยความด้อยโอกาสทางร่างกายและ

ปัญญา และกำหนดปัจจัยหรือเครื่องมือที่จำเป็นเพื่อดำเนินการให้เป็นผลสัมฤทธิ์ โดยการกำหนดเงื่อนไขเพื่อจำกัดมูลฐานของความพิการ เพื่อป้องกันความบกพร่องที่เป็นอุปสรรคเพิ่มขึ้นแก่คนพิการอีก (La prévention des handicaps se surajoutant) การพัฒนาสมรรถภาพของคนพิการ และศึกษาค้นคว้าเพื่อให้คนพิการสามารถช่วยเหลือตัวเองได้มากที่สุด (Le recherche de la meilleure autonomie possible) ทั้งนี้ โดยต้องไม่ขัดต่อทบัญญัติที่กำหนดเกี่ยวกับการป้องกันและมาตรการที่ได้กำหนดไว้แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายว่าด้วยสุขภาพแห่งชาติ (Code de la santé publique) ประมวลกฎหมายว่าด้วยการศึกษา (Code de l'éducation) และประมวลกฎหมายว่าด้วยแรงงาน (Code du travail)

นโยบายเกี่ยวกับการป้องกัน บรรเทา และชดเชยความด้อยโอกาสทางร่างกายและปัญญา มุ่งให้ความสำคัญกับโครงการค้นคว้าวิจัยในหลายแขนงวิชาในรูปแบบของสหวิชาการนโยบายเกี่ยวกับการป้องกันความด้อยโอกาสทางร่างกายและปัญญาประกอบด้วย

- (1) การดำเนินการที่มุ่งเน้นต่อคนพิการโดยตรง
- (2) การดำเนินการที่มุ่งให้ข้อมูล สร้างความเข้าใจ ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนแก่ครอบครัวและผู้ที่มีความช่วยเหลือแก่คนพิการ
- (3) การดำเนินการที่มุ่งเอื้อประโยชน์ให้แก่การพัฒนา รูปแบบการรวมกลุ่มที่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
- (4) การดำเนินการเกี่ยวกับการอบรมและสนับสนุนทางด้านการประกอบอาชีพ
- (5) การดำเนินการให้ความรู้แก่ส่วนรวมและสร้างความเข้าใจและเห็นใจแก่คนพิการ
- (6) การดำเนินการเพื่อป้องกันการกีดกันและทารุณต่อคนพิการ
- (7) การสร้างความสัมพันธ์ในฐานะที่เป็นพลเมืองของสังคมอย่างเป็นรูปธรรม
- (8) การดำเนินการให้ความสนับสนุนทางจิตวิทยาเฉพาะด้านแก่ครอบครัวเมื่อมีการแจ้งสภาพความพิการ ไม่ว่าจะเป็ความพิการในรูปแบบใดก็ตาม
- (9) การให้ความรู้ในสถานศึกษาและในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาชีพการทำงาน รวมทั้งในสถานที่ให้การต้อนรับต่าง ๆ ในการจัดให้มีการช่วยเหลือตามความต้องการของผู้พิการที่ได้รับการต้อนรับในสถานที่ดังกล่าว
- (10) การพัฒนาปรับปรุงคุณภาพชีวิตของคนพิการในทุกสภาวะแวดล้อม ผลิตภัณฑ์และบริการที่จัดให้แก่คนพิการ โดยการกำหนดกฎระเบียบภายใต้แนวคิดที่มุ่งให้มีการนำไปใช้บังคับอย่างทั่วถึงและเป็นการทั่วไป

ในการเสนอแนวทางการดำเนินการและโครงการศึกษาวิจัย อาจมีการเสนอ โดยคณะกรรมการที่ปรึกษาด้านคนพิการแห่งชาติ⁶² หรือคณะกรรมการที่ปรึกษาด้านคนพิการ ระดับจังหวัด⁶³ องค์กรเดียวหรือหลายองค์กร ขึ้นอยู่กับว่าแนวทางการดำเนินการและโครงการ ศึกษาวิจัยมีการกำหนดขอบเขตไว้ครอบคลุมพื้นที่จังหวัดเดียวหรือพื้นที่ของหลายจังหวัด

2.2.3. องค์กรหลักที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับคนพิการ

หน่วยงานและองค์กรที่ทำหน้าที่ในการนำแนวนโยบายเกี่ยวกับคนพิการ ไปปฏิบัติการนั้นมีหลายภาคส่วน ปัจจุบัน ปรากฏภาพรวมของหน่วยงานและองค์กรหลักที่ ทำหน้าที่เกี่ยวกับคนพิการ ดังนี้

(1) รัฐโดยผ่านทางกระทรวงที่มีหน้าที่ในการดูแล (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสุขภาพ ครอบคลุม และคนพิการ) การเตรียมการและการนำนโยบายของรัฐบาลไปสู่การปฏิบัติในเรื่องที่ เกี่ยวกับการป้องกันด้านสุขภาพ การทำประกันเกี่ยวกับสุขภาพและการผดุงครรภ์ เกี่ยวกับ ครอบครัวยุติ และทำให้ความช่วยเหลือแก่คนพิการในการเข้าสู่สังคมและการประกอบอาชีพ

(2) รัฐมนตรีที่รับผิดชอบด้านคนพิการ (Secrétaire d'État) ดำเนินการตามที่ได้รับ มอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสุขภาพ ครอบครัวยุติ และคนพิการ

(3) หน่วยงานที่รับมอบอำนาจระหว่างรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องจะมีการจัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1995 ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2002 ได้มีการนำหน่วยงานดังกล่าวไปอยู่ภายใต้การกำกับของรัฐมนตรีที่รับผิดชอบ ด้านคนพิการ หน่วยงานผู้รับมอบอำนาจจากรัฐมนตรีของกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับงานด้าน คนพิการทำหน้าที่ในการให้ความร่วมมือเกี่ยวกับการปฏิบัติการช่วยเหลือและสนับสนุนให้แก่ คนพิการในการเข้าสู่สังคมและการประกอบอาชีพของคนพิการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการ บรรจุให้เข้าเรียนในระบบการศึกษาปกติ การให้ความดูแลทั้งในที่พักอาศัยและในการเข้าถึง บริการในด้านต่าง ๆ การทำงานและการให้ความรู้และการอบรมเกี่ยวกับอาชีพและการสืบค้น ข้อมูลเกี่ยวกับประกาศที่ให้สิทธิต่าง ๆ

รัฐมนตรีทุกกระทรวงและหน่วยงานบริการด้านต่าง ๆ ในกำกับร่วมกันจัดทำแนวนโยบาย ของรัฐบาลในส่วนที่อยู่ในอำนาจของตนเกี่ยวกับการนำไปสู่การปฏิบัติการและการมีส่วนร่วมในการ ดำเนินการเกี่ยวกับคนพิการ

(4) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งระดับจังหวัด ระดับภาค ระดับชุมชนและการรวมกลุ่ม ของชุมชน มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับด้านการให้ความช่วยเหลือทางสังคมแก่เด็ก และคนพิการตั้งแต่ เมื่อครั้งที่มีการบัญญัติเกี่ยวกับการกระจายอำนาจ ค.ศ. 1983

⁶² มาตรา L. 146-1 ประมวลกฎหมายว่าด้วยมาตรการทางสังคมและครอบครัวยุติ

⁶³ มาตรา L. 146-2 ประมวลกฎหมายว่าด้วยมาตรการทางสังคมและครอบครัวยุติ

(5) คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านคนพิการ จัดตั้งขึ้นโดยองค์กรผู้ใช้อำนาจรัฐ ซึ่งคณะกรรมการที่ปรึกษาดังกล่าวรับผิดชอบในการประเมินสถานการณ์เกี่ยวกับความพิการ เพื่อกำหนดในแผนระดับประเทศและแผนระดับท้องถิ่นในงานด้านต่าง ๆ กล่าวคือ ด้านอาชีพ ด้านการศึกษา การอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับอาชีพ การเข้าถึงบริการด้านต่าง ๆ การเดินทาง การท่องเที่ยว และสันตนาการ ทั้งนี้ องค์ประกอบของคณะกรรมการที่ปรึกษาดังกล่าว ประกอบด้วยตัวแทนจากส่วนที่เป็นมูลนิธิ องค์กรด้านการพิทักษ์สังคม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และรัฐ

(6) คณะกรรมการกำหนดแนวทางและประเมินผล การรับรองสถานะความพิการ การกำหนดแนวทางให้แก่คนพิการ และการดำเนินการให้ความช่วยเหลือเป็นงานที่อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการกำหนดแนวทางและประเมินผล โดยมีคณะกรรมการประจำจังหวัดว่าด้วยการศึกษารูปแบบพิเศษ (CDES) เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ดูแลเกี่ยวกับเด็กและวัยรุ่นที่มีอายุตั้งแต่แรกเกิดจนถึงยี่สิบปีบริบูรณ์ และคณะกรรมการทางเทคนิคเกี่ยวกับการกำหนดแนวทางและการจัดหางาน (COTOREP) ดูแลสำหรับผู้ใหญ่ที่มีอายุตั้งแต่ 20 ปีบริบูรณ์เป็นต้นไป ซึ่งปัจจุบันหน่วยบริการทั้งสองแห่งดังกล่าวได้ถูกยกเลิกแล้ว โดยมีคณะกรรมการว่าด้วยสิทธิและการพึ่งพาตนเองได้ของคนพิการเข้ามาดำเนินการแทน

(7) มูลนิธิคนพิการ มูลนิธิประเภทดังกล่าวนี้เป็นการรวมตัวกันของกลุ่มบุคคล ซึ่งประกอบด้วยคนพิการเป็นส่วนใหญ่ หรือครอบครัวและเพื่อนพ้องของคนพิการ และประกอบด้วยตัวแทนในการเจรจาจากหน่วยงานที่ใช้อำนาจรัฐในทุกระดับ ซึ่งบางคนทำหน้าที่ในการจัดการเกี่ยวกับโครงสร้างด้านการต้อนรับและดูแลด้านการให้บริการ มูลนิธิไม่น้อยกว่าสิบแห่งที่เป็นการรวมตัวกันของตัวแทนของคนพิการและผู้ปกครองของคนพิการในลักษณะอย่างไม่เป็นทางการในรูปของการรวมกลุ่มเพื่อความตกลงร่วมกัน ซึ่งการรวมกลุ่มดังกล่าวนี้จะประกอบไปด้วยผู้แทนการเจรจาพิเศษที่มาจากภาครัฐ

2.2.4. สภาพของกฎหมายที่ใช้บังคับในปัจจุบัน

รัฐบัญญัติ ลงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2005 เป็นกฎหมายที่มีความสำคัญและสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการที่กว้างไกลของกฎหมายเกี่ยวกับคนพิการ ซึ่งกฎหมายดังกล่าวกำหนดเกี่ยวกับความเสมอภาคด้านสิทธิและโอกาสของคนพิการ การมีส่วนร่วมและสถานะความเป็นพลเมืองของคนพิการ โดยเป็นการพัฒนาตั้งแต่เรื่องที่เป็นรากฐานเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของคนพิการดังต่อไปนี้

(1) การศึกษารับรองเด็กทุกคนที่มีสภาพความพิการให้ได้รับสิทธิในการลงทะเบียนเช่นเดียวกับเด็กปกติทั่วไปในโรงเรียนที่ใกล้ที่สุดกับที่สถานที่พักอาศัย

(2) การทำงานกำหนดเงื่อนไขที่กำหนดให้บริษัทที่มีคนทำงานมากกว่า 20 คน ต้องรับคนงานที่พิการเข้าทำงานไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 และเพิ่มบทกำหนดโทษ เพื่อที่จะสร้างความร่วมมือและความเข้าใจอันดีให้กับผู้ว่าจ้างของภาครัฐ

(3) สิทธิในการได้รับการชดเชยได้วางหลักเรื่องสิทธิในการได้รับการชดเชยจากสภาพความพิการ มาตราการชดเชยที่จัดทำให้หมายความรวมถึงความต้องการความช่วยเหลือทางมนุษยธรรม ทางเทคนิคหรือสัตว์ช่วยนำทาง การจัดระเบียบเกี่ยวกับที่พักอาศัยหรือยานพาหนะขึ้นอยู่กับแนวทางการดำเนินชีวิตของคนพิการนั้น

(4) ความสามารถในการเข้าถึงบริการกำหนดมาตรการการมีส่วนร่วมของคนพิการกับการดำเนินชีวิตของคนเมือง และกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ต้องจัดให้คนพิการสามารถเข้าถึงอาคารและการขนส่งมวลชนได้ โดยกำหนดให้ต้องดำเนินการดังกล่าวให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลา 10 ปี

(5) ศูนย์ดูแลคนพิการประจำจังหวัด (Maison départementale des personnes handicapées) มีศูนย์ดูแลคนพิการประจำจังหวัดเพื่อทำหน้าที่ด้านการดูแลและการให้ข้อมูลข่าวสาร การให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำแก่คนพิการและสมาชิกในครอบครัวของคนพิการ รวมทั้งการสร้าง ความเข้าใจและความเห็นอกเห็นใจจากคนในสังคมต่อคนพิการ

2.3 ประเทศอังกฤษ

ประเทศอังกฤษใช้ระบบกฎหมายคอมมอนลอว์แต่มีกฎหมายเกี่ยวกับคนพิการเป็นลายลักษณ์อักษรหลายฉบับด้วยกัน โดยกฎหมายหลักที่ให้ความคุ้มครองแก่คนพิการในประเทศอังกฤษคือ Disability Discrimination Act 1995 (DDA) ซึ่งให้ความคุ้มครองแก่คนพิการจากการเลือกปฏิบัติและการตกเป็นเหยื่อในด้านการทำงาน สินค้าและบริการ การศึกษา และการขนส่ง ต่อมาใน ค.ศ. 2005 รัฐสภาอังกฤษได้ตรา Disability Discrimination Act 2005 แก้ไขเพิ่มเติม Disability Discrimination Act 1995 โดยกำหนดหน้าที่แก่หน่วยงานของรัฐทุกระดับ ตั้งแต่ระดับท้องถิ่นจนถึงระดับรัฐบาล มหาวิทยาลัย และโรงพยาบาล ให้การสนับสนุนเพื่อให้เกิดความเท่าเทียมแก่คนพิการตั้งแต่จุดเริ่มต้นของกระบวนการมากกว่าการจัดให้มีการแก้ไขปรับปรุงเมื่อเกิดปัญหาขึ้นมาแล้ว ซึ่งเป็นการเปลี่ยนโครงสร้างทางกฎหมายจากการที่ต้องขึ้นอยู่กับการร้องเรียนจากคนพิการมาเป็นหน่วยงานของรัฐทำหน้าที่เป็นผู้เข้าดำเนินการหรือควบคุมสถานการณ์ (Proactive agent) โดยไม่ต้องรอให้เกิดเหตุการณ์หรือปัญหาขึ้นมาก่อน

2.3.1 หลักพื้นฐานทั่วไปเกี่ยวกับคนพิการ

Disability Discrimination Act 1995 (DDA) ให้นิยามคำว่า "คนพิการ" หมายถึง บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ ซึ่งมีผลกระทบอย่างสำคัญและเป็นระยะเวลานานต่อ

ความสามารถในการดำเนินชีวิตประจำวัน⁶⁴ บุคคลที่จะได้รับความคุ้มครองภายใต้ DDA ต้องพิสูจน์ได้ว่าตนเป็นคนพิการ โดยมีข้อพิจารณา ดังนี้

(1) มีความพิการทางร่างกายหรือทางจิตใจ ซึ่งความพิการทางจิตใจหมายถึงสภาวะที่บุคคลมีความยากลำบากในการเรียนรู้ หรือป่วยทางจิต

เดิมความพิการทางจิตใจต้องได้รับการตรวจและรับรองจากแพทย์ แต่ตั้งแต่วันที่ 5 ธันวาคม ค.ศ. 2005 DDA ฉบับแก้ไข ปี 2005 กำหนดให้ความพิการทางจิตใจไม่ต้องได้รับการตรวจและรับรองจากแพทย์แต่อย่างใด (มาตรา 18 (2)) อย่างไรก็ตาม DDA ไม่ได้กำหนดลักษณะของการป่วยทางจิตใจไว้ แต่ให้พิจารณาว่าการเจ็บป่วยมีผลต่อบุคคลอย่างไร ผู้ป่วยทางจิตใจจำนวนมากไม่คิดว่าตนเป็นคนพิการที่สามารถได้รับการคุ้มครองภายใต้ DDA ซึ่งในความเป็นจริงแล้วมีโรคทางจิตใจหลายประเภทที่สามารถนำไปสู่การเป็นคนพิการได้ เช่น โรคจิตเสื่อม โรคหุดูโรคอารมณ์สองขั้ว โรคย้ำคิดย้ำทำ โรคจิตเภท หรือโรคทำร้ายตนเอง

(2) ความพิการจะต้องส่งผลกระทบต่อ การดำเนินชีวิตประจำวัน ซึ่งการดำเนินชีวิตประจำวันหมายถึงความสามารถในการทำกิจกรรม ดังต่อไปนี้

(2.1) เดิน นั่ง ขึ้นบันได ใช้บริการของการขนส่งมวลชน เดินทางทั้งในและนอกอาคาร ได้สะดวกโดยไม่มีผู้ช่วยเหลือ

(2.2) ใช้มือหรือนิ้วในการเขียน ใช้มีดและส้อม กดปุ่มหรือแป้นพิมพ์ได้ เช่น การใช้โทรศัพท์

(2.3) ตักอาหารใส่ปาก หรือเทน้ำใส่แก้ว

(2.4) ควบคุมการขับถ่าย

(2.5) ยก ถือ หรือเคลื่อนย้ายสิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตรประจำวันได้ เช่น กัดม้วนกระดาษเป่า หรือเก้าอี้

(2.6) พุด ได้ยิน หรือมองเห็น

(2.7) จัดจำสมาชิกในครอบครัวหรือสถานที่ สามารถรับมือกับกิจกรรมง่ายๆ เรียนรู้สิ่งใหม่ และเข้าใจคำสั่งทั้งที่เป็นคำพูดและเขียน เช่น วิธีการทำอาหารสั้นๆ และ

⁶⁴1. Meaning of "disability" and "disabled person".— (1) Subject to the provisions of Schedule 1, a person has a disability for the purposes of this Act if he has a physical or mental impairment which has a substantial and long-term adverse effect on his ability to carry out normal day-to-day activities.

(2) In this Act "disabled person" means a person who has a disability.

(2.8) รับรู้เกี่ยวกับอันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับร่างกาย เช่น สามารถข้ามถนนได้อย่างปลอดภัย หรือรับรู้จากการสัมผัสได้ว่าสิ่งไหนร้อนหรือเย็น

กิจกรรมที่ทำได้ในการดำเนินชีวิตประจำวันนั้นไม่รวมถึงกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน เช่น การที่ไม่มีความสามารถในการทำงาน ไม่ได้หมายความว่าจะเป็นคนพิการภายใต้ DDA เว้นแต่ความพิการนั้นส่งผลกระทบต่อบุคคลในการทำกิจกรรมต่างๆ ที่นอกเหนือจากการทำงาน ยกตัวอย่างเช่น หากบุคคลใดป่วยเป็นโรคเบาหวานและต้องฉีดยาอินซูลินด้วยตัวเองเพื่อรักษาอาการโรค บุคคลนั้นจะต้องตระหนักได้ว่าหากไม่ฉีดยาอินซูลินให้ตนเองแล้วจะได้รับผลกระทบอย่างไร

เดิมหากบุคคลใดมีอาการเจ็บป่วยและมีสภาพร่างกายที่แย่ลงตามเวลา เช่น ป่วยเป็นมะเร็ง โรคเอดส์ โรคภาวะผนังเส้นโลหิตแดงหนาและมีความยืดหยุ่นน้อยลง หรือกล้ามเนื้อเสื่อม บุคคลเหล่านี้จะถือว่าเป็นคนพิการเมื่ออาการป่วยมีผลกระทบต่อความสามารถในการดำเนินชีวิตประจำวันตามปกติ แต่ DDA ฉบับแก้ไข ปี 2005 กำหนดว่าหากบุคคลใดได้รับการตรวจวินิจฉัยว่าป่วยเป็นโรคมะเร็ง โรคเอดส์ ภาวะผนังเส้นโลหิตแดงหนาและมีความยืดหยุ่นน้อยลง ให้ถือว่าเป็นคนพิการคุ้มครองภายใต้ DDA โดยมีผลตั้งแต่วันที่ได้รับการวินิจฉัยโรคโดยไม่ต้องรอจนกว่าอาการของโรคมีผลร้ายต่อความสามารถในการดำเนินชีวิตประจำวัน (มาตรา 18 (3)) แม้บุคคลจะหายจากความเป็นคนพิการแล้วบุคคลนั้นยังมีสิทธิในการฟ้องคดีหากได้รับการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมเนื่องจากความพิการนั้น

(3) มีความพิการเป็นระยะเวลาานาน โดยพิจารณาจาก

(3.1) มีความพิการมาแล้วไม่น้อยกว่า 12 เดือน หรือ

(3.2) มีความเป็นไปได้ที่จะมีความพิการอย่างน้อย 12 เดือน หรือ

(3.3) มีความเป็นไปได้ที่จะมีความพิการตลอดชีวิต

หากความพิการมีผลกระทบต่อบุคคลใดน้อยกว่า 12 เดือน แต่มีความเป็นไปได้ว่าความพิการนั้นอาจเกิดขึ้นอีก ให้ถือว่าเป็นคนพิการเป็นระยะเวลาานาน หรือกรณีที่ป่วยเป็นโรคที่อาการผันผวน เช่น โรคไขข้ออักเสบถือว่ามีความพิการเป็นระยะเวลาานานเช่นกัน หากบุคคลใดมีอาการตาม (1) (2) หรือ (3) อาจมีความเป็นไปได้ที่จะเป็นคนพิการตาม DDA ซึ่งการพิจารณาว่าเป็นคนพิการหรือไม่จำเป็นต้องพิจารณาเป็นรายกรณีไป

2.3.2 นโยบายของรัฐเกี่ยวกับคนพิการ

(1) ด้านสุขภาพ

ประเทศอังกฤษมีประชากรที่เป็นคนพิการมากกว่าสิบล้านคน โดยในจำนวนนี้เป็นประชากรที่อายุเกินวัยรับบำนาญจำนวนสี่ล้านหกแสนคน และเป็นประชากรที่เป็นเด็กจำนวนเจ็ดแสนคน ประชากรอายุระหว่าง 16-24 ปีเป็นคนพิการร้อยละสิบ ในขณะที่หนึ่งในสามของ

ประชากรที่มีอายุระหว่าง 50 ปีถึงวัยเกษียณเป็นนักพิการ และคาดว่าในปี ค.ศ. 2020 จะมีประชากรร้อยละ 58 ของประชากรที่มีอายุมากกว่า 50 ปีมีปัญหาทางสุขภาพเรื้อรัง ซึ่งองค์การอนามัยโลกคาดการณ์ว่าปัญหาสุขภาพดังกล่าวจะเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ผู้ที่มีปัญหาสุขภาพดังกล่าวกลายเป็นนักพิการในปี ค.ศ. 2020⁶⁵

นักพิการมีสิทธิได้รับบริการในด้านสุขภาพและสังคม (Health and Social Care) เหมือนบุคคลทั่วไป รวมถึงได้รับสิทธิตามบทบัญญัติพิเศษที่กำหนดไว้ใน DDA ซึ่งกำหนดให้นักพิการได้รับบริการด้านสุขภาพและสังคม เช่น การผ่าตัด การรักษาโรคทางพันธุกรรม การเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลหรือหน่วยให้บริการเคลื่อนที่ บทบัญญัติใน DDA กำหนดขึ้นโดยมีเจตนาไม่ให้แพทย์ (GP) ปฏิเสธการรับลงทะเบียน หรือไม่อาจปฏิเสธในการรักษาบุคคลใดต่อไป เนื่องจากความพิการ และนักพิการมีสิทธิได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการรักษาสุขภาพและบริการสังคมในรูปแบบที่นักพิการสามารถเข้าใจได้ โดยถือว่าผู้ให้บริการมีหน้าที่ในการจัดเตรียมเอกสารในรูปแบบที่เหมาะสมกับนักพิการ เช่น โรงพยาบาลอาจเตรียมเอกสารที่มีตัวหนังสือขนาดใหญ่ อ่านง่าย หรือเอกสารที่เป็นอักษรเบรลล์ เพื่อช่วยเหลือผู้ที่มีความพิการทางสายตา หรือจัดเตรียมล่ามสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักพิการมีสิทธิได้รับการประเมินการให้ความช่วยเหลือด้านสุขภาพและสังคม (Healthcare and Social Assessments) จากหน่วยให้บริการทางสังคม (Services Department) ขององค์กรปกครองท้องถิ่น ในการให้ความช่วยเหลือจะมีผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการบำบัดโรคมาพบปะพูดคุยและประเมินความต้องการส่วนบุคคลของนักพิการว่าควรได้รับความช่วยเหลือในด้านใดบ้างเพื่อที่จะให้ความช่วยเหลือแก่นักพิการได้อย่างมีประสิทธิภาพ บริการที่นักพิการอาจขอรับความช่วยเหลือ ได้แก่ การดูแลด้านสุขภาพ อุปกรณ์ช่วยเหลือ ความช่วยเหลือเกี่ยวกับบ้านหรือที่อยู่อาศัย การประเมินจะช่วยให้ทราบถึงความต้องการที่จำเป็นและสำคัญที่สุดของนักพิการและแสดงถึงความเสี่ยงหากนักพิการไม่ได้รับความช่วยเหลือ ในกรณีที่มีความจำเป็นให้ความช่วยเหลือ หน่วยให้บริการทางสุขภาพและสังคมจะพบปะพูดคุยกับนักพิการและจัดทำแผนการดูแล ซึ่งอาจได้รับความช่วยเหลือหรือความร่วมมือจากองค์กรเอกชนและองค์กรอาสาสมัครต่าง ๆ หรือหากนักพิการต้องการความช่วยเหลือในด้านอื่น เช่น ที่อยู่อาศัย หรือคำแนะนำในด้านอื่น หน่วยให้บริการทางสุขภาพและสังคมจะแนะนำหน่วยงานที่นักพิการอาจขอรับความช่วยเหลือต่อไป นอกจากนี้ นักพิการอาจได้รับความช่วยเหลือหรือสนับสนุนในด้านการให้ความช่วยเหลือที่บ้าน เช่น การทำความสะอาดหรือช่วยเหลือในการไปซื้อสินค้า การให้ความช่วยเหลือด้านอุปกรณ์และการปรับเปลี่ยนอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับการใช้งาน

⁶⁵ Family Resource Survey 2003-2004

ที่บ้าน การให้ความช่วยเหลือในการจัดหาคนดูแลคนพิการ และการดูแลเด็กไม่ว่าผู้ปกครองหรือเด็กจะเป็นคนพิการก็ตาม

เมื่อคนพิการได้รับบริการทางสังคมรัฐได้จัดให้มีวิธีการที่เรียกว่า การชำระเงินโดยตรง (Direct Payment) ซึ่งหมายถึงการชำระเงินโดยองค์กรท้องถิ่นเพื่อคนพิการที่ได้รับการประเมินว่ามีความต้องการความช่วยเหลือจากหน่วยให้บริการทางสังคม

สิทธิในการได้รับการชำระเงินโดยตรงมี 3 วิธี คือ (1) กรณีที่คนพิการได้รับบริการทางสังคม องค์กรปกครองท้องถิ่นจะต้องเสนอทางเลือกในการชำระเงินโดยตรง (2) กรณีที่คนพิการไม่ได้รับบริการทางสังคม คนพิการจะต้องติดต่อกับองค์กรปกครองท้องถิ่นเพื่อทำการประเมินความต้องการในการได้รับความช่วยเหลือก่อนเพื่อที่จะได้รับการบริการทางสังคมและการชำระเงินโดยตรง (3) คนพิการอาจได้รับการปฏิเสธให้ได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยให้บริการ ทางสังคม เนื่องจากองค์กรท้องถิ่นอาจเห็นว่าคนพิการดังกล่าวไม่มีความจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือทางสังคม อย่างไรก็ตาม หากในภายหลังคนพิการเห็นว่าความต้องการในการรับบริการหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ได้เปลี่ยนไป คนพิการอาจขอให้องค์กรท้องถิ่นทำการประเมินใหม่ได้ และมีสิทธิในการชำระเงินโดยตรงเมื่อผ่านการประเมินแล้ว จำนวนของเงินที่จะได้รับจากการชำระเงินโดยตรงนั้นขึ้นอยู่กับผลการประเมินจากองค์กรปกครองท้องถิ่น คนพิการจะได้รับการชำระเงินโดยตรงโดยผ่านทางธนาคาร Building Society ที่ทำการไปรษณีย์ หรือบัญชีออมทรัพย์แห่งชาติ (National Saving Account) ในกรณีที่คนพิการต้องการคนที่ทำหน้าที่เก็บรักษาเงินให้ตนเอง หรือเป็นคนพิการที่ได้จดทะเบียนเป็นคนตาบอด การชำระเงินอาจทำเป็นเช็คซึ่งสามารถแลกเป็นเงินได้ ณ ที่ทำการไปรษณีย์

(2) ด้านการศึกษา

กฎหมายหลักที่ให้การคุ้มครองด้านการศึกษาแก่คนพิการในประเทศอังกฤษคือ Disability Discrimination Act 1995 และ Special Educational Needs and Disability Act 2001 โดยแต่ละกฎหมายมีความเชื่อมโยงกัน กล่าวคือ ส่วนที่ 5 แห่ง Education Act 1996 กำหนดให้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความต้องการทางการศึกษาเป็นพิเศษ (Special Education Needs) โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการให้มีบทบัญญัติที่สอดคล้องกับความต้องการทางการศึกษาเป็นพิเศษของเด็กแต่ละคน ซึ่งหมายถึงบทบัญญัติทางการศึกษาเป็นพิเศษ ที่มีความแตกต่างหรือมีข้อเพิ่มเติมจากบทบัญญัติทางการศึกษาสำหรับเด็กทั่วไป ในปี ค.ศ. 2001 รัฐสภาได้ตรากฎหมาย Special Educational Needs and Disability Act 2001 (SEN) เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับความต้องการทางการศึกษาเป็นพิเศษที่บัญญัติใน Education Act 1996 และมีบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย Disability Discrimination Act 1995 ในส่วนที่เกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติต่อคนพิการด้านการศึกษา

(2.1) Disability Discrimination Act 1995 (DDA) และที่แก้ไขเพิ่มเติมปี 2005 DDA ให้ความสำคัญคุ้มครองแก่คนพิการไม่ว่าจะเป็นความพิการทางกายหรือจิตใจ ซึ่งความพิการดังกล่าว ส่งผลกระทบอย่างสำคัญและเป็นระยะเวลานานต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น ความผิดปกติ ในการเคลื่อนไหว การมองเห็น การได้ยิน การเรียนรู้ที่ยากลำบาก ปัญหาสุขภาพจิต เป็น โรคลมบ้าหมู เอดส์ หอบหืด เบาหวาน หรือโรคที่มีอาการเพิ่มมากขึ้นตามเวลา เช่น โรคไขข้อ กระดูกอักเสบ

ผู้ที่มีหน้าที่ภายใต้ DDA คือ โรงเรียนทุกโรงเรียนไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนของรัฐ โรงเรียนของเอกชน โรงเรียนสำหรับคนพิการและคนที่มีความสามารถพิเศษ โรงเรียนอนุบาล หรือโรงเรียนมัธยม โดยในแต่ละโรงเรียนจะมีหน่วยงานที่เรียกชื่อว่า "Responsible Body" ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานรับผิดชอบและปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อเป็นหลักประกันว่าโรงเรียนจะปฏิบัติหน้าที่ตามที่ DDA กำหนด นอกจากนี้จะเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบของโรงเรียนแล้ว Responsible Body ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของลูกจ้างและตัวแทนด้วย หน่วยงานทางการศึกษาและโรงเรียน มีหน้าที่ตามกฎหมายในการจัดทำแผนเชิงยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการเข้าถึงการศึกษาแก่คนพิการ โดยแผนดังกล่าวจะต้องมีรายละเอียดการพัฒนาหลักสูตรด้วย ภายใต้ DDA สิ่งที่โรงเรียนและ Responsible Body ต้องดำเนินการคือจัดให้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงที่เหมาะสมเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนที่พิการ หรือบุคคลที่กำลังจะมาเป็นนักเรียนในอนาคต ซึ่งโรงเรียน มีหน้าที่ในการคำนึงถึงความต้องการของคนพิการที่อาจมีความพิการหลากหลายด้านเพื่อจัดให้การแก้ไขปรับปรุงหรือการเตรียมการครอบคลุมถึงความต้องการของนักเรียนที่อาจมีความพิการแตกต่างกัน ทั้งนี้ ไม่รวมถึงการแก้ไขปรับปรุงอาคารเพื่อให้เหมาะสมกับการใช้งานของคนพิการ หรือจัดเตรียมอุปกรณ์พิเศษเนื่องจากเป็นกรอบหน้าที่ตามที่กำหนดใน SEN นอกจากนี้ โรงเรียน จะต้องทบทวนนโยบาย แนวปฏิบัติ หรือวิธีการเพื่อเป็นหลักประกันว่าคนพิการจะไม่เสียเปรียบอันเนื่องมาจากความพิการของตน

การเลือกปฏิบัติต่อคนพิการด้านการศึกษาอาจเกิดได้ 2 กรณี คือ

(1) การปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมแก่คนพิการ โรงเรียนอาจถูกเรียกร้องให้รับผิดชอบอันเนื่องมาจากการเลือกปฏิบัติอันเนื่องมาจากความพิการของเด็กนักเรียน และไม่สามารถแสดงได้ว่าการเลือกปฏิบัตินั้นเป็นธรรม เช่น ปฏิเสธใบสมัครเข้าเรียนอันเนื่องมาจากความพิการของผู้สมัคร หรือปฏิเสธที่จะให้นักเรียนไปทัศนศึกษากับโรงเรียนเนื่องจากป่วยเป็นเบาหวาน ในบางกรณีโรงเรียนอาจมีความชอบธรรมในการปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมระหว่างคนพิการและคนทั่วไปได้ หากโรงเรียนสามารถแสดงให้เห็นว่าได้กระทำอย่างมีเหตุผลซึ่งเป็นหัวใจหลักและเป็นสาระสำคัญ (Material and Substantial) โดยเหตุผลดังกล่าวต้องพิจารณาเป็นรายกรณีไป

(2) โรงเรียนไม่ทำการแก้ไขปรับปรุงที่เหมาะสมจนทำให้คนพิการได้รับความยากลำบากอย่างยิ่งเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลทั่วไป ยกตัวอย่างเช่น โรงเรียนไม่ได้จัดเตรียมสิ่งที่มีความจำเป็นเพื่อให้นักเรียนสามารถเข้าสอบได้

(2.2) Special Educational Needs and Disability Act 2001 (SEN) กรอบอำนาจหน้าที่ของ SEN กำหนดไว้ในมาตรา 312 แห่ง Education Act 1996 ว่า ภาวะที่เด็กมีความต้องการทางการศึกษาเป็นพิเศษคือเมื่อเด็กมีความยากลำบากในการเรียนรู้ มีความจำเป็นที่จะต้องมีบทบัญญัติทางการศึกษาเป็นพิเศษ นอกจากนี้ Education Act 1996 ได้ให้นิยามของคำว่า “ความต้องการทางการศึกษาเป็นพิเศษ” ว่าหมายถึงสภาวะที่เด็กมีความยากลำบากในการเรียนรู้มากกว่าเด็กคนอื่นในวัยเดียวกัน หรือมีความพิการที่ขัดขวางหรือเป็นอุปสรรคในการใช้อุปกรณ์การเรียนที่เตรียมไว้สำหรับเด็กทั่วไปในโรงเรียน อย่างไรก็ตาม แม้เด็กจะมีความต้องการทางการศึกษาเป็นพิเศษก็ไม่ได้หมายความว่าเด็กคนนั้นจะเป็นคนพิการทุกกรณี เช่น เด็กคนหนึ่งป่วยเป็นโรคหอบหืดอย่างรุนแรงแต่อาจจะไม่มีความต้องการทางการศึกษาเป็นพิเศษเนื่องจากสามารถเรียนรู้ได้เหมือนเด็กในวัยเดียวกัน SEN กำหนดให้โรงเรียนจัดให้มีเครื่องช่วยเหลือหรือบริการ เช่น ป้ายสัญญาณ ล่าม หรือข้อมูลที่อยู่ในรูปแบบอักษรเบรลล์ หรือเทปบันทึกเสียงเพื่อให้ปัจเจกบุคคลสามารถเข้าถึงตามความต้องการเป็นพิเศษของแต่ละบุคคลได้

การคุ้มครองคนพิการด้านการศึกษาได้แบ่งการคุ้มครองไว้ 2 ประเภท คือ สถานศึกษาสำหรับบุคคลที่มีอายุน้อยกว่า 16 ปี และสถานศึกษาสำหรับบุคคลที่มีอายุมากกว่า 16 ปี

1. สถานศึกษาสำหรับบุคคลที่มีอายุน้อยกว่า 16 ปี

การเลือกปฏิบัติต่อนักเรียน หรือนักเรียนในอนาคตอาจเกิดขึ้นได้ใน 2 กรณี คือ (1) เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมอันเนื่องมาจากความพิการของนักเรียน (2) ไม่จัดให้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงที่เหมาะสมเพื่อเป็นหลักประกันว่านักเรียนหรือนักเรียนในอนาคตจะไม่ถูกจัดให้ไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ลำบากเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนปกติทั่วไป หน้าที่ในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นหน้าที่ที่โรงเรียนจะต้องเตรียมการไว้ล่วงหน้า โดยไม่ต้องรอให้เด็กนักเรียนที่พิการแจ้งให้ทราบจึงจะทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลง ภายใต้ DDA ไม่ได้กำหนดให้โรงเรียนจัดให้มีเครื่องช่วยเหลือหรือให้บริการ หรือปรับปรุงแก้ไขสภาพทางกายภาพของอาคาร แต่ได้บัญญัติไว้ใน SEN ซึ่งกำหนดให้รูปแบบทางกายภาพถูกรวบรวมไว้ในแผนระยะยาวของโรงเรียน

2. สถานศึกษาสำหรับบุคคลที่มีอายุมากกว่า 16 ปี

DDA ให้สิทธิแก่คนพิการในการเข้าศึกษาในวิทยาลัย มหาวิทยาลัย และสถาบันอื่นที่จัดไว้สำหรับบุคคลที่มีอายุมากกว่า 16 ปี สิทธิในการเข้ารับการศึกษาในสถาบันดังกล่าวได้แบ่งเป็น 3 ช่วงเวลา คือ

(1) ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2002 กำหนดให้การเลือกปฏิบัติโดยสถาบันการศึกษาโดยมีเหตุอันเนื่องมาจากความพิการ และการฝ่าฝืนไม่จัดให้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงที่เหมาะสมแก่คนพิการในสถาบันการศึกษาเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายเพื่อป้องกันไม่ให้คนพิการตกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ยากลำบาก

(2) ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2003 สถาบันศึกษามีหน้าที่ในการจัดเตรียมการให้ความช่วยเหลือ (Auxiliary Aids) และบริการ (Services) เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ในการแก้ไขปรับปรุงที่เหมาะสม

(3) ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2005 สถาบันศึกษามีหน้าที่ในการแก้ไขปรับปรุงอาคารซึ่งอาจทำให้คนพิการอยู่ในสภาพที่ยากลำบากให้มีสภาพเหมาะสม

นอกจากนี้ มีบทบัญญัติให้ตรา Code of Practice for Post-16 Education Provider เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาของศาลและเป็นการแนะแนวทางลักษณะของการแก้ไขปรับปรุงที่เหมาะสมแก่คนพิการและผู้ให้บริการ

สถานศึกษาที่ให้บริการทางด้านการศึกษากับบุคคลอายุมากกว่า 16 ที่อยู่ภายใต้บังคับของ DDA ได้แก่

- (1) มหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาอื่นที่ให้การศึกษาระดับสูงขึ้นไป
- (2) วิทยาลัยที่ให้การศึกษาระดับสูงขึ้นไป หรือสถาบันอื่นที่ให้การศึกษาระดับสูงขึ้นไป
- (3) สถาบันการศึกษาของท้องถิ่น หรือสถาบันการศึกษาที่ให้การศึกษาระดับสูงขึ้นไป เช่น การศึกษาสำหรับผู้ใหญ่ หรือการศึกษาสำหรับชุมชน
- (4) โรงเรียนที่จัดให้มีการศึกษาสำหรับผู้ใหญ่
- (5) สถาบันการศึกษาของท้องถิ่นที่มี Statutory Youth Service
- (6) สถาบันการศึกษาอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง

DDA ให้ความคุ้มครองการศึกษาสำหรับบุคคลอายุมากกว่า 16 ปี ใน 3 ประเด็น คือ

- (1) การรับเข้าศึกษา (Admission) (2) การสอน การเรียน และการให้บริการที่จัดเตรียมทั้งหมดหรือบางส่วนแก่นักเรียน ได้แก่ การออกไปทัศนศึกษา สิ่งอำนวยความสะดวกในเวลาว่าง โรงอาหาร ห้องสมุด ศูนย์กลางการเรียนรู้ ประสบการณ์การทำงาน และที่พักอาศัย (3) การให้ออกจากกระบวนการวิชา หรือสถานศึกษา

การเลือกปฏิบัติต่อคนพิการในสถานศึกษาสำหรับบุคคลที่มีอายุมากกว่า 16 ปีอาจเกิดขึ้นได้ 2 กรณี คือ

- (1) เลือกปฏิบัติโดยมีเหตุมาจากความพิการของบุคคล และไม่สามารถแสดงได้ว่าการเลือกปฏิบัติดังกล่าวเป็นธรรมแก่คนพิการ

DDA บัญญัติถึงการเลือกปฏิบัติต่อคนพิการว่าอาจเป็นการเลือกปฏิบัติ ในขั้นตอนการพิจารณาเพื่อรับเข้าศึกษาในสถาบันการศึกษา เงื่อนไขในการเข้ารับการศึกษ การปฏิเสธหรือไม่พิจารณาใบสมัครเพื่อเข้ารับการศึกษ ถูกกีดกันออกจากการสอน การเรียน หรือ บริการต่าง ๆ ที่จัดเตรียมโดยสถาบันการศึกษา

ผู้ที่ได้รับการเลือกปฏิบัติอันเนื่องมาจากความพิการของตนจะต้องแสดงว่าได้รับการ ปฏิบัติอย่างไร เหตุแห่งการเลือกปฏิบัติ เหตุผลที่เกี่ยวกับความพิการ เหตุที่ทำให้บุคคลอื่นไม่ได้รับ การปฏิบัติเหมือนกับตน ตัวอย่างของการเลือกปฏิบัติ เช่น นักเรียนที่มีความบกพร่องทางทักษะ การเรียนรู้สมัครเรียนระดับปริญญาด้านภาษาอังกฤษแต่ได้รับการปฏิเสธจากทางมหาวิทยาลัย แต่นักเรียนคนอื่นที่มีคุณสมบัติเหมือนกันได้รับอนุญาตให้เข้าเรียนได้ หรือกรณีนักเรียนที่มีความ ผิดปกติในการเคลื่อนไหวได้รับการปฏิเสธในการเข้าร่วมในการเดินทางไปทัศนศึกษาเนื่องจาก ความบกพร่องดังกล่าว

(2) ฝ่าฝืนหรือไม่ดำเนินการให้มีการแก้ไขปรับปรุงที่เหมาะสม (Reasonable Adjustment)

สถาบันศึกษามีหน้าที่ดำเนินการอย่างระมัดระวังเพื่อป้องกันไม่ให้คนพิการตกอยู่ใน สภาพที่ยากลำบาก หน้าที่ดังกล่าวนี้ใช้บังคับกับการเตรียมการเพื่อพิจารณาการรับเข้าศึกษา ในสถานศึกษา การสอน การเรียน และบริการอื่นที่จัดเตรียมไว้สำหรับนักเรียนโดยสถานศึกษา หน้าที่ในการแก้ไขปรับปรุงที่เหมาะสมหมายความว่าความรวมถึงหน้าที่ในการเตรียมให้ความช่วยเหลือ และบริการ และหน้าที่ในการโยกย้ายหรือแก้ไขสภาพทางกายภาพของอาคารสถานที่ด้วย

ตัวอย่างของการแก้ไขเปลี่ยนแปลงที่เหมาะสม ได้แก่

(1) สถาบันการศึกษาของท้องถิ่นได้จัดเตรียมเอกสารที่มีขนาดตัวอักษรขนาดใหญ่ สำหรับนักเรียนที่ไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน

(2) มหาวิทยาลัยจัดให้มีการแปลการเรียนการสอนเป็นภาษามือสำหรับนักเรียน หูหนวก

(3) มหาวิทยาลัยติดตั้งลิฟต์สำหรับนักเรียนที่พิการนั่งรถเข็นเพื่อให้สามารถเข้าไป ในห้องเรียนได้

หน้าที่ดังกล่าวมาข้างต้นเป็นหน้าที่ที่ต้องจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าโดยที่ไม่ต้องรอให้มีการ ร้องขอจากคนพิการ แต่สถานศึกษาจะต้องพิจารณาล่วงหน้าว่ามีความจำเป็นต้องแก้ไขปรับปรุง หรือจัดเตรียมสิ่งใดหรือไม่

(3) ด้านการทำงาน

Disability Discrimination Act 1995 (DDA) ให้การคุ้มครองแก่คนพิการด้านการทำงาน โดยห้ามเลือกปฏิบัติต่อคนพิการในกรณี ดังต่อไปนี้ (1) ในการสมัครงาน (2) เงื่อนไขที่กำหนดในสัญญา (3) โอกาสในการฝึกงาน การเลื่อนตำแหน่ง หรือสิทธิประโยชน์อื่น (4) การปฏิบัติต่อคนพิการและเพื่อนร่วมงาน (5) การให้ออกจากงานเมื่อนายจ้างต้องการลดจำนวนลูกจ้าง หรือการไล่ออก (6) เมื่อออกจากงานแล้วแต่ยังมีความสัมพันธ์กับนายจ้างเดิม เช่น การขอให้ออกเอกสารรับรองการทำงาน

นอกจากนี้ DDA ได้กำหนดให้นายจ้างมีหน้าที่ในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงที่เหมาะสมเกี่ยวกับข้อตกลงในการทำงาน หรือสถานที่ทำงาน เพื่อคุ้มครองลูกจ้าง ผู้สมัครงาน หรือผู้ที่เคยเป็นลูกจ้างจากการเลือกปฏิบัติหรือได้รับความเสียหายเปรียบ หน้าที่ของนายจ้างดังกล่าวรวมถึงการแก้ไขเปลี่ยนแปลงวิธีการรับสมัครงานและวิธีการสัมภาษณ์งาน และจะต้องพิจารณาจัดเตรียมเอกสารรับรองการทำงานอย่างรอบคอบ

นายจ้างทุกประเภทอยู่ภายใต้บังคับของ DDA และมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบในการกระทำของลูกจ้างและตัวแทนด้วย DDA ครอบคลุมการเลือกปฏิบัติใน Occupational Pension Schemes และการประกันที่กระทำโดยนายจ้าง เช่น ประกันสุขภาพ กฎหมายไม่ได้กำหนดเวลาขั้นต่ำไว้ว่าต้องเป็นลูกจ้างมาไม่น้อยกว่าเวลาเท่าใดจึงจะสามารถฟ้องร้องคดีเพราะเหตุแห่งการเลือกปฏิบัติได้ ดังนั้น ลูกจ้างทุกคนจึงสามารถฟ้องคดีและเรียกค่าเสียหายได้อย่างไม่มีข้อจำกัด DDA ให้ความคุ้มครองแก่ลูกจ้างทุกประเภท รวมทั้ง เจ้าหน้าที่ในเรือนจำ พนักงานดับเพลิง ลูกจ้างตามสัญญาจ้าง เจ้าหน้าที่ตำรวจ หุ่นยนต์ในบริษัท ทนายความ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล เช่น เจ้าหน้าที่ชั้นสูงตรศพ แต่ไม่รวมถึงสมาชิกสภาที่มาจากการเลือกตั้ง นอกจากนี้ ยังให้การคุ้มครองแก่องค์กรทางการค้า เช่น สหภาพการค้า องค์กรกลุ่มบุคคล เช่น คณะกรรมการการแพทย์ ตัวแทนมาตรฐานการขับรถ คณะกรรมการตรวจสอบ อย่างไรก็ตาม DDA ไม่ครอบคลุมถึงการทำงานให้แก่กองทัพอากาศ หรือการทำงานที่งานทั้งหมดหรือส่วนใหญ่เกิดขึ้นนอกสหราชอาณาจักร เว้นแต่การจ้างงานดังกล่าวจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสหราชอาณาจักร และเป็นกรณีที่กฎหมายกำหนด และ DDA ไม่ใช้บังคับกับลูกจ้างที่ทำงานในเรือ เครื่องบิน หรือเรือสวอร์คราฟท์ ในส่วนของผู้ที่ทำงานเป็นอาสาสมัครโดยทั่วไปแล้วไม่ถือว่าเป็นลูกจ้าง แต่มีบางกรณีที่อาจจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นลูกจ้างและได้รับการคุ้มครองตาม DDA เช่นกัน หากมีสภาพเป็น “ลูกจ้าง” ซึ่งต้องพิจารณาเป็นรายกรณีตามลักษณะของสัญญาจ้าง นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่อาสาสมัครบางกรณี เช่น ผู้อำนวยการโรงเรียน (School Governor) มีหน้าที่ตามบทบัญญัติที่เกี่ยวกับองค์กรของรัฐ (Public Authority) ซึ่งต้องตกอยู่ภายใต้ DDA และใน DDA

ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 2005 ได้กำหนดอำนาจหน้าที่แก่สมาชิกสภาองค์กรท้องถิ่น (Local authority councilors) ด้วย

การเลือกปฏิบัติแก่คนพิการด้านการทำงาน แบ่งได้เป็น 5 ประเภท ได้แก่

- (1) การเลือกปฏิบัติโดยตรง คือ การเลือกปฏิบัติโดยมีเหตุมาจากความพิการของบุคคล
- (2) ไม่จัดให้มีการแก้ไขปรับปรุงที่เหมาะสมแก่คนพิการ
- (3) การเลือกปฏิบัติที่เกี่ยวข้องเนื่องกับความพิการ กล่าวคือ มีเหตุที่เกี่ยวข้องเนื่องกับความพิการแต่มิใช่เพราะความพิการโดยตรง
- (4) ปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม (Victimization)
- (5) การข่มขู่

DDA กำหนดให้การเลือกปฏิบัติต่อคนพิการโดยมีเหตุอันเนื่องมาจากความพิการของลูกจ้าง หรือฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ในการแก้ไขปรับปรุงที่เหมาะสมเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย เว้นแต่จะแสดงให้เห็นได้ว่าการเลือกปฏิบัติดังกล่าวมีความเป็นธรรม (มาตรา 5) โดยให้ Secretary of State มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดเกี่ยวกับการกระทำที่ถือว่าเป็นธรรม และการกระทำที่ถือว่าไม่เป็นธรรม ในการให้ความคุ้มครองแก่ลูกจ้าง DDA กำหนดให้นายจ้างมีหน้าที่ในการปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับการจัดการ หรือข้อตกลงเกี่ยวกับการจ้างต่าง ๆ ที่กระทำโดยนายจ้าง หรือในนามตัวแทนของนายจ้าง หรือปรับปรุงแก้ไขสิ่งปลูกสร้างที่อาจทำให้ลูกจ้างได้รับความไม่สะดวก หรือได้รับความยากลำบากเมื่อเปรียบเทียบกับคนที่ไม่พิการ หน้าที่ดังกล่าวเป็นหน้าที่ที่นายจ้างต้องพิจารณาอย่างรอบคอบและเหมาะสมกับพฤติการณ์ ซึ่ง DDA ได้ยกตัวอย่างมาตรการที่นายจ้างควรพิจารณาในการแก้ไขปรับปรุงเพื่ออำนวยความสะดวกในการทำงานแก่คนพิการ ได้แก่ การแก้ไขปรับปรุงสิ่งก่อสร้าง การแบ่งภาระหน้าที่ของคนพิการให้บุคคลอื่นรับผิดชอบ การโยกย้ายให้คนพิการไปทำงานในตำแหน่งที่เหมาะสม การแก้ไขข้อตกลงเกี่ยวกับชั่วโมงการทำงาน การมอบหมายให้คนพิการทำงานในสถานที่อื่นที่มีความสะดวกแก่คนพิการมากกว่าที่ทำงานเดิม การอนุญาตให้คนพิการทำงานในระหว่างเวลาทำงานเพื่อการฟื้นฟู การประเมิน หรือการรักษา การจัดให้คนพิการได้รับการฝึกฝน การหามาหรือการเปลี่ยนแปลงอุปกรณ์การทำงาน การเปลี่ยนแปลงคำแนะนำหรือคู่มือในการทำงาน การเปลี่ยนแปลงวิธีการในการทดสอบหรือการประเมิน การจัดให้มีคนอ่านหรือล่าม หรือการจัดให้มีการควบคุมหรือตรวจตรา เป็นต้น

ในการพิจารณาว่ามาตรการที่นายจ้างใช้ในการแก้ไขปรับปรุงมีความเหมาะสมหรือไม่
พิจารณาจาก

(1) มาตรการที่ใช้สามารถช่วยป้องกันคนพิการจากผลกระทบด้านต่างๆ แก่คนพิการหรือไม่

(2) มาตรการที่ให้นายจ้างสามารถดำเนินการได้ในทางปฏิบัติหรือไม่

(3) ค่าใช้จ่ายที่อาจเกิดขึ้นเมื่อนายจ้างดำเนินการตามมาตรการ และอาจมีผลกระทบต่อกิจการของนายจ้าง

(4) การเงินของนายจ้างหรือแหล่งที่มาอย่างอื่น

นอกจากนี้ Secretary of State มีอำนาจออกกฎกระทรวงเกี่ยวกับมาตรการของนายจ้างที่ถือว่าเหมาะสม มาตรการของนายจ้างที่ถือว่าไม่เหมาะสม และลักษณะทางกายภาพของอาคาร

บทบัญญัติเกี่ยวกับการจ้างงานในส่วนนี้ DDA กำหนดข้อยกเว้นสำหรับสถานประกอบการกิจการขนาดเล็กซึ่งมีลูกจ้างไม่เกินยี่สิบคน และให้อำนาจ Secretary of State ในการแก้ไขจำนวนลูกจ้างแต่ต้องกำหนดไม่มากกว่า 20 คน ก่อนที่จะดำเนินการแก้ไขจำนวนลูกจ้าง Secretary of State จะต้องทำการพิจารณาผลกระทบต่าง ๆ ภายในเก้าเดือน โดยต้องปรึกษาหารือกับองค์กรที่เป็นตัวแทนด้านสิทธิประโยชน์ของนายจ้าง และองค์กรที่เป็นตัวแทนด้านสิทธิประโยชน์ของลูกจ้างเกี่ยวกับการทำงานหรือหางานตามที่เห็นสมควร เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าควรออกกฎกระทรวงเปลี่ยนแปลงจำนวนลูกจ้างให้กฎกระทรวงดังกล่าวมีผลใช้บังคับภายในหนึ่งปีนับจากวันที่เริ่มทำการพิจารณา ในกรณีที่พิจารณาเห็นว่าไม่ควรออกกฎกระทรวงเปลี่ยนแปลงจำนวนลูกจ้างให้เสนอรายงานเกี่ยวกับสรุปผลการพิจารณาและเหตุผลของการตัดสินใจต่อรัฐสภาภายในหนึ่งปีนับจากวันที่เริ่มทำการพิจารณา

(4) ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน

DDA ให้สิทธิแก่คนพิการในการเข้าถึงการให้บริการ (Everyday Services) โดยผู้ให้บริการมีหน้าที่ในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงสิ่งปลูกสร้างหรือวิธีการที่ให้บริการเพื่อให้มีความเหมาะสมแก่คนพิการ "Everyday Services" หมายความว่ารวมถึงการให้บริการของสภาท้องถิ่น (Local Councils) การผ่าตัดของแพทย์ (Doctor's Surgeries) ร้านค้า ธนาคาร ที่ทำการไปรษณีย์ ผับ โรงภาพยนตร์ ร้านทำผม สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ศาล หรือกลุ่มอาสาสมัคร การให้บริการของโรงเรียนที่ไม่เกี่ยวข้องกับการศึกษา การเข้าถึงการให้บริการไม่ได้หมายความว่าผู้รับบริการสามารถเข้ารับบริการได้เท่านั้น แต่หมายความว่ารวมถึงการจัดทำบริการให้ง่ายต่อการให้บริการในชีวิตประจำวัน ในส่วนนี้หน่วยงานของรัฐได้จัดให้มีช่องทางให้การให้ความช่วยเหลือที่เรียกว่า

“Disabled Go” และ “Direct Enquiries” ซึ่งได้จัดเตรียมข้อมูลออนไลน์เกี่ยวกับขั้นตอนการให้บริการต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของคนพิการ

ภายใต้ DDA กำหนดให้การเลือกปฏิบัติต่อคนพิการเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย และได้กำหนดให้ผู้ให้บริการมีหน้าที่ในการจัดให้มีการแก้ไขปรับปรุงวิธีการให้บริการที่เหมาะสมแก่คนพิการ ตัวอย่างของการแก้ไขปรับปรุงที่เหมาะสม ได้แก่

- (1) ติดตั้ง Induction Loop สำหรับคนพิการทางการได้ยิน
- (2) สร้างทางเลือกในการจองตั๋วโดยผ่านทางอีเมลล์โดยให้มีผลเช่นเดียวกับกับการจองผ่านทางโทรศัพท์
- (3) ฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ในการช่วยเหลือคนพิการ
- (4) จัดให้มีทางลาดเพื่อเข้าสู่ตัวอาคาร และบันได

ในการพิจารณาว่าเป็นการแก้ไขปรับปรุงที่เหมาะสมหรือไม่นั้นจะพิจารณาเป็นรายกรณี เช่น การแก้ไขปรับปรุงที่เหมาะสมของธนาคารขนาดใหญ่อาจมีความแตกต่างกับร้านค้าขนาดเล็ก ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับแนวทางปฏิบัติของผู้ให้บริการและทรัพยากรที่ผู้ให้บริการมีอยู่ การฝ่าฝืนหรือปฏิเสธที่จะให้บริการแก่คนพิการถือเป็นการเลือกปฏิบัติเว้นแต่จะแสดงให้เห็นได้ว่าเป็นการกระทำที่เป็นธรรม

DDA มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันในด้านอื่น ๆ หลายด้านดังนี้

1. การเลือกปฏิบัติเกี่ยวกับสินค้า สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการ

DDA กำหนดห้ามเลือกปฏิบัติตามกรณี ดังต่อไปนี้

- (1) บริการที่จัดเตรียมให้แก่บุคคลทั่วไปห้ามไม่ให้ผู้ให้บริการปฏิเสธที่จะจัดเตรียม หรือพิจารณาที่จะจัดเตรียมแก่คนพิการ
- (2) ไม่ปฏิบัติหน้าที่ จนเป็นผลให้เกิดความยากลำบากอย่างไม่มีเหตุผลต่อคนพิการในการใช้บริการนั้น
- (3) ห้ามเลือกปฏิบัติต่อคนพิการเกี่ยวกับมาตรฐานหรือมารยาทในการให้บริการ
- (4) เงื่อนไขในการให้บริการ

ตัวอย่างการให้บริการที่ต้องอยู่ภายในเงื่อนไขของมาตรา 20 และมาตรา 21 คือ

1. การเข้าถึงหรือใช้สถานที่ที่สาธารณชนได้รับอนุญาตให้เข้าไป หรือใช้สถานที่ได้
2. การเข้าถึงหรือใช้อุปกรณ์การสื่อสาร
3. การเข้าถึงหรือใช้บริการด้านข้อมูล
4. ที่พักในโรงแรม หรือ Boarding house หรือสิ่งก่อสร้างอื่นที่มีลักษณะ

เหมือนกัน

5. สิ่งอำนวยความสะดวกที่เกี่ยวกับการธนาคาร การประกันชีวิต หรือการอนุมัติ การกู้เงิน การให้เครดิต หรือการเงิน

6. สิ่งอำนวยความสะดวกด้านบันเทิง สันทนาการ หรือการพักผ่อนหย่อนใจ

7. สิ่งอำนวยความสะดวกที่จัดเตรียมโดยตัวแทนการจ้างงาน หรือภายใต้มาตรา 2 ของ Employment and Training Act 1973

8. การให้บริการของ Profession or trade องค์กรท้องถิ่น หรือองค์กรสาธารณะ DDA กำหนดให้ผู้ให้บริการมีหน้าที่ในการแก้ไขเปลี่ยนแปลง ดังนี้

(1) ในกรณีที่ผู้ให้บริการมีแนวปฏิบัติ นโยบาย หรือวิธีการ ที่ทำให้เกิดความยากลำบากอย่างไม่มีเหตุผล หรือทำให้คนพิการไม่สามารถใช้บริการที่จัดให้ หรือที่เตรียมไว้แก่บุคคลทั่วไป ให้ผู้ให้บริการมีหน้าที่ในการปรับปรุงหรือแก้ไขแนวปฏิบัติ นโยบาย หรือวิธีการตามความเหมาะสมของแต่ละกรณี

(2) ในกรณีที่สภาพทางกายภาพ เช่น การออกแบบ หรือโครงสร้างอาคาร ทางเข้าตัวอาคารทำให้เกิดความยากลำบากอย่างไม่มีเหตุผล หรือทำให้คนพิการไม่สามารถใช้บริการได้ เป็นหน้าที่ของผู้ให้บริการในการเปลี่ยนแปลงรูปแบบหรือแก้ไขปรับปรุงเพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อคนพิการดังกล่าว จัดเตรียมวิธีการเพื่อหลีกเลี่ยงรูปแบบอาคารที่ไม่เหมาะสม หรือจัดเตรียมทางเลือกอื่นที่เหมาะสมในการให้บริการแก่คนพิการ DDA (มาตรา 21) ได้กำหนดเกี่ยวกับการออกกฎกระทรวงที่เกี่ยวกับการจัดเตรียมวิธีการเพื่อหลีกเลี่ยงรูปแบบอาคารที่ไม่เหมาะสม หรือการจัดเตรียมทางเลือกอื่นที่เหมาะสมในการให้บริการแก่คนพิการว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ หรือออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทของผู้ให้บริการที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตาม

ในกรณีที่การให้ความช่วยเหลือหรือการให้บริการทำให้คนพิการสามารถใช้บริการที่จัดให้ หรือเตรียมให้แก่บุคคลทั่วไปได้ หรืออำนวยความสะดวกแก่คนพิการที่ใช้บริการได้ ให้ผู้ให้บริการมีหน้าที่ในการจัดเตรียมการให้ความช่วยเหลือหรือการให้บริการแล้วแต่ความเหมาะสมของแต่ละกรณี

นอกจากนี้ DDA กำหนดให้ออกกฎกระทรวงอีกหลายกรณีตามที่กำหนด ในมาตรา 21 (5) เช่น พฤติการณ์ที่ผู้ให้บริการจะต้องจัดเตรียมแก่คนพิการ หรือพฤติการณ์ที่ไม่ต้องจัดเตรียมแก่คนพิการ ความหมายของคำว่าแนวปฏิบัติ นโยบาย หรือวิธีการ ฯลฯ ใดๆ ก็ตาม มาตราดังกล่าวได้บัญญัติข้อยกเว้นไว้ว่าผู้ให้บริการไม่ต้องจัดให้ความสะดวกแก่คนพิการ ในกรณีที่จะเป็นการแก้ไขเปลี่ยนแปลงธรรมชาติของการให้บริการ การค้า อาชีพ หรือธุรกิจของผู้ให้บริการ หรือเป็นการแก้ไขที่จะก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายที่เกินอัตราที่กำหนด.

2. การเลือกปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้าง

DDA กำหนดห้ามไม่ให้เลือกปฏิบัติต่อคนพิการในการจำหน่ายสิ่งปลูกสร้างให้แก่คนพิการ ซึ่งหมายถึงห้ามเลือกปฏิบัติเกี่ยวกับข้อเสนอในสัญญา ห้ามปฏิเสธที่จะจำหน่ายสิ่งปลูกสร้างให้แก่คนพิการ การปฏิบัติต่อคนพิการที่แตกต่างกับคนที่มีความต้องการซื้อสิ่งปลูกสร้างคนอื่น แต่ข้อห้ามดังกล่าวไม่ให้ใช้บังคับกับบุคคลที่เป็นเจ้าของอสังหาริมทรัพย์ หรือดอกผลในสิ่งปลูกสร้างและอาศัยอยู่ในสิ่งปลูกสร้างนั้นทั้งหมด เว้นแต่จะมีวัตถุประสงค์ที่จะจำหน่ายสิ่งปลูกสร้างโดยใช้บริการของนายหน้าอสังหาริมทรัพย์ หรือโฆษณาหรือทำให้มีการโฆษณา นอกจากนี้ยังกำหนดห้ามไม่ให้บุคคลที่มีหน้าที่ในการบริหารจัดการสิ่งปลูกสร้างเลือกปฏิบัติต่อคนพิการที่อาศัยอยู่ในสิ่งปลูกสร้างเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ปกติหรือไม่ อนุญาตให้คนพิการใช้ประโยชน์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก หรือขับไล่ หรือทำให้คนพิการได้รับความเสียหาย

3. การเลือกปฏิบัติเกี่ยวกับยานพาหนะและการขนส่ง

(1) แท็กซี่

DDA ให้อำนาจ Secretary of State ในการออกกฎกระทรวงเพื่อคุ้มครองคนพิการโดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ คนพิการและคนพิการนั่งรถเข็น

(1.1) คนพิการ - ออกกฎกระทรวงเกี่ยวกับความปลอดภัยในการขึ้นลงรถแท็กซี่ และการขนส่งผู้โดยสารที่พิการอย่างปลอดภัยและได้รับความสะดวกสบายที่เหมาะสม

(1.2) คนพิการนั่งรถเข็น - ออกกฎกระทรวงเกี่ยวกับการขึ้นลงรถอย่างปลอดภัยในขณะที่นั่งอยู่ในรถเข็น และการขนส่งผู้โดยสารอย่างปลอดภัยและได้รับความสะดวกสบายที่เหมาะสมในขณะที่นั่งอยู่ในรถเข็น

Secretary of State มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดให้แท็กซี่ที่เข้าร่วมโครงการดำเนินการให้เป็นไปตามที่กำหนดเกี่ยวกับขนาดของประตูรถ พื้นที่ในรถของผู้โดยสาร ขนาดที่ว่างเหนือศีรษะของผู้โดยสาร และอุปกรณ์ล้อรถเข็นในขณะที่รถวิ่ง กำหนดให้คนขับรถที่รับจ้างหรือถูกจ้างปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎกระทรวงในการพกพาทางลาดหรืออุปกรณ์อื่นที่ออกแบบเพื่อการขึ้นลงของรถเข็น และกำหนดให้คนขับรถให้แก่คนพิการนั่งรถเข็นปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎกระทรวงเกี่ยวกับตำแหน่งที่ทำให้รถเข็นมีความปลอดภัย

คนขับรถที่รับจ้างมีความผิดในกรณีที่ไม่ปฏิบัติตามที่กำหนดในกฎกระทรวง หรือรถแท็กซี่ไม่เป็นไปตามลักษณะที่กำหนด โทษที่ได้รับสำหรับการกระทำความผิดคือมีโทษปรับไม่เกินระดับสาม

การขนส่งผู้โดยสารที่นั่งรถเข็นกำหนดหน้าที่ของคนขับรถแท็กซี่ที่ว่าจ้างโดยคนพิการ หรือบุคคลที่มีคนพิการเดินทางไปด้วย หน้าที่ดังกล่าวได้แก่ การขนส่งคนพิการนั่งรถเข็นโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม ในกรณีที่ผู้โดยสารมีความประสงค์จะนั่งที่คนโดยสารและถือรถเข็นจะต้องมั่นใจได้ว่าผู้โดยสารนั้นมีความปลอดภัยและได้รับความสะดวกสบายอย่างสมเหตุสมผล และให้ความช่วยเหลือเมื่อมีการร้องขอในการขึ้นลงจากรถเก็บกระเป๋า เป็นต้น

การขนส่งสุนัขนำทางและสุนัขฟังเสียง กำหนดหน้าที่ในการรับส่งคนพิการที่เดินทางมากับสุนัขนำทางหรือสุนัขฟังเสียง โดยให้ขนส่งผู้โดยสารที่เป็นสุนัขและอนุญาตให้อยู่กับคนพิการโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม นอกจากนี้ กำหนดโทษแก่คนขับรถที่ไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ตามที่บัญญัติในมาตรานี้ โดยมีโทษปรับไม่เกินโทษระดับ 3 อย่างไรก็ตามคนขับรถแท็กซี่สามารถได้รับการยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามหน้าที่ได้ในกรณีที่มีความจำเป็นทางการแพทย์โดยได้รับประกาศนียบัตรยกเว้น ในการออกประกาศนียบัตรดังกล่าวต้องคำนึงถึงประเภทของแท็กซี่ และระยะเวลาที่จะกำหนดในประกาศนียบัตร

(2) ยานพาหนะที่ให้บริการสาธารณะ (Public Service Vehicles)

DDA ให้อำนาจ Secretary of State ในการออกกฎกระทรวงเกี่ยวกับความปลอดภัยในการขึ้นและลงจากยานพาหนะ การขนส่งที่ปลอดภัยและสะดวกสบายอย่างสมเหตุสมผล และออกกฎกระทรวงเกี่ยวกับการสร้าง ใช้ และซ่อมแซมยานพาหนะ การติดอุปกรณ์กับยานพาหนะ อุปกรณ์ที่จะขนส่งโดยยานพาหนะ การออกแบบอุปกรณ์ที่จะติดตั้งหรือขนส่งโดยยานพาหนะ การติดตั้งและการใช้อุปกรณ์ที่ออกแบบมาเพื่อยึดรถเข็นให้มั่นคงในขณะที่ยานพาหนะเคลื่อนที่

ยานพาหนะที่จะนำมาใช้ขนส่งผู้โดยสารได้จะมีใบรับรองจากผู้ตรวจสอบยานพาหนะตามหลักเกณฑ์ที่ Secretary of State กำหนดในกฎกระทรวง โดยก่อนที่จะออกกฎกระทรวง DDA กำหนดให้ Secretary of State ปรึกษาร่วมกับ Disabled Persons Transport Advisory Committee หรือหน่วยงานอื่นตามความเหมาะสม

(3) ยานพาหนะที่ใช้ราง (Rail Vehicle)

DDA ให้อำนาจ Secretary of State ในการออกกฎกระทรวงเกี่ยวกับความปลอดภัยในการขึ้นและลงจากยานพาหนะ การขนส่งที่ปลอดภัยและสะดวกสบายอย่างสมเหตุสมผลแก่คนพิการและคนพิการที่นั่งรถเข็น และออกกฎกระทรวงเกี่ยวกับการสร้าง ใช้ และซ่อมแซมยานพาหนะ การติดอุปกรณ์กับยานพาหนะ อุปกรณ์ที่จะขนส่งโดยยานพาหนะ การออกแบบอุปกรณ์ที่จะติดตั้งหรือขนส่งโดยยานพาหนะ ห้องน้ำที่จัดเตรียมไว้ในยานพาหนะ ตำแหน่งและพื้นที่ที่จัดเตรียมไว้สำหรับรถเข็น และความช่วยเหลือที่จัดเตรียมไว้ให้กับคนพิการ

นอกจากการให้ความช่วยเหลือที่เกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกแก่คนพิการ ในการดำเนินชีวิตประจำวันตามที่กำหนดไว้ใน DDA แล้วรัฐได้จัดให้มีการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่คนพิการมีซึ่งหลายทาง ได้แก่ การให้สิทธิประโยชน์ การให้ความช่วยเหลือด้านภาษี การชำระราคา การอนุญาต หรือการให้สัมปทาน ผู้ที่มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือคนพิการ (Disability Living Allowance-DLA) คือบุคคลที่มีความพิการทางกายหรือจิตใจ หรือต้องได้รับการดูแล หรือมีปัญหาด้านการเดิน ผู้ที่มีสิทธิยื่นคำร้องจะต้องมีอายุไม่เกิน 65 ปีในขณะที่ยื่นคำร้อง ส่วนผู้ที่มีอายุเกิน 65 ปีมีสิทธิในการขอความช่วยเหลือที่เรียกว่า Attendance Allowance คนพิการมีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือไม่ว่าคนพิการดังกล่าวจะมีงานทำหรือไม่ก็ตาม

2.3.3 องค์กรหลักที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับคนพิการ

2.3.3.1 Disability Rights Commission Act 1999 กำหนดให้จัดตั้งคณะกรรมการสิทธิคนพิการ (Disability Rights Commission (DRC)) ในเดือนเมษายน ค.ศ. 2000 โดยกำหนดให้คณะกรรมการมีหน้าที่ ดังนี้

1. จัดการเลือกปฏิบัติต่อคนพิการ
2. ส่งเสริมโอกาสที่เท่าเทียมสำหรับคนพิการ
3. สนับสนุนให้มีการปฏิบัติที่ดีต่อคนพิการ
4. ให้แนะนำแก่รัฐบาลในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายว่าด้วยคนพิการ

เช่น Disability Discrimination Act 1995 (DDA) และ Disability Rights Commission Act 1999

คณะกรรมการมีบทบาทสำคัญในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อประโยชน์สาธารณะ และให้การสนับสนุนช่วยเหลือด้านการฟ้องร้องคดีของบุคคล (Individual case) ในการทำงาน คณะกรรมการต้องทำงานร่วมกับคนพิการ นายจ้าง และผู้ให้บริการเพื่อช่วยแก้ไขปัญหในทางปฏิบัติสำหรับทุกคนเนื่องจากมีคนพิการจำนวนมากที่ไม่ทราบสิทธิของตนและนายจ้างหรือผู้ให้บริการเองก็ไม่แน่ใจว่าจะให้ความช่วยเหลือแก่คนพิการในการดำเนินชีวิตประจำวันอย่างไร การจัดตั้งคณะกรรมการนี้ขึ้นมามีความจำเป็นเนื่องจากเดิมสิทธิต่าง ๆ ตามกฎหมายครอบคลุมเฉพาะด้านการทำงาน การเข้าถึงบริการ การขนส่ง และที่อยู่อาศัย และในค.ศ. 2002 กฎหมายได้ขยายการคุ้มครองไปยังการเข้าถึงทางการศึกษาสำหรับคนพิการทุกคน การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในแนวทางปฏิบัติต่อคนพิการ แม้จะมีกฎหมายใหม่แต่สำหรับคนพิการแล้วการดำเนินชีวิตประจำวันมีความยากลำบากและไม่ได้รับโอกาสเหมือนกับคนปกติทั่วไป ด้วยเหตุนี้จึงเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการในการผลักดันให้คนพิการมีสิทธิและโอกาสเท่าเทียมกับคนทั่วไป

การดำเนินการที่ผ่านมามีคณะกรรมการมีบทบาทอย่างมากในการทำหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) ให้คำแนะนำและข้อมูลที่เป็นประโยชน์แก่คนพิการ นายจ้าง และผู้ให้บริการ โดยผ่านทางโทรศัพท์สายด่วนของคณะกรรมการที่เรียกว่า "DRC HelpLine" ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมามีคำแนะนำหรือให้ข้อมูลแก่บุคคลดังกล่าวมาแล้วไม่น้อยกว่า 500,000 ราย
- (2) ให้การสนับสนุนคนพิการเพื่อให้ได้รับสิทธิภายใต้ DDA
- (3) ให้ความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาทำให้ไม่ต้องนำข้อพิพาทไปสู่ศาล หรือ การพิจารณาของคณะกรรมการด้านแรงงาน (Employment Tribunal)
- (4) ให้ความช่วยเหลือทางด้านคดีโดยการตรวจสอบข้อจำกัดของกฎหมาย
- (5) จัดให้มี Disability Conciliation Service ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีความเป็นอิสระ เพื่อดำเนินการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทของคนพิการและผู้ให้บริการโดยผ่านทาง Mediation UK.
- (6) รณรงค์เพื่อให้กฎหมายมีความเข้มแข็ง
- (7) จัดให้มีการรณรงค์เพื่อให้มีการแก้ไขแนวนโยบาย แนวปฏิบัติ และการตระหนักถึงคนพิการ
- (8) จัดทำแถลงการณ์นโยบาย การศึกษาวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ และจัดทำเอกสารเกี่ยวกับสิทธิและแนวทางการปฏิบัติที่ดีแก่คนพิการ นายจ้าง และผู้ให้บริการ

Disability Rights Commission ดำเนินการตามหน้าที่มาจนถึงวันที่ 28 กันยายน ค.ศ. 2007 โดยหน้าที่ในการช่วยเหลือคนพิการถูกโอนย้ายให้แก่ Equality and Human Rights Commission ซึ่งเริ่มดำเนินการตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2007 จนถึงปัจจุบัน

2.3.3.2 The Equality and Human Right Commission (EHRC) เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตาม Equality Act 2006 ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 2007 ได้เข้ารับหน้าที่แทน Commission for Racial Equality (CRE), Disability Rights Commission (DRC) และ Equal Opportunities Commission (EOC) รับผิดชอบงานที่เกี่ยวข้องกับ Sexual Orientation อายุ ศาสนา ความเชื่อ และสิทธิมนุษยชน คณะกรรมการ EHRC เป็นองค์กรอิสระ (Non Departmental Public Body (NDPB)) โดยมี Government Equalities Office ทำหน้าที่สนับสนุนงานของคณะกรรมการ

2.3.3.3 Special Education Needs and Disability Tribunals (SENDIST) เป็นองค์กรที่ทำหน้าที่พิจารณาข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในอังกฤษและเวลส์ และการเลือกปฏิบัติ ส่วนคดีการรับเข้าศึกษาและการให้ออกจากสถานศึกษาจะพิจารณาโดย Admission Appeal Panel และ Exclusion appeal panels ผู้ปกครองต้องนำข้อพิพาทไปสู่ SENDIST ภายใน 6 เดือนนับแต่วันที่เกิดเหตุแห่งการเลือกปฏิบัติ ระยะเวลาดังกล่าวอาจขยายออกไปได้อีกสองเดือนใน

กรณีและผู้ปกครองร่วมกับโรงเรียนคู่พิพาทขอให้มีการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทโดย Equality Human Rights Commission (EHRC) ภายใน 6 เดือน หากการเลือกปฏิบัติเกิดขึ้นติดต่อกัน ระยะเวลา 6 เดือนให้เริ่มนับจากวันที่ได้รับการเลือกปฏิบัติครั้งล่าสุด เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าเด็กถูกเลือกปฏิบัติจริง SENDIST จะต้องประกาศถึงการเลือกปฏิบัตินั้นและมีคำสั่งให้หน่วยงานที่รับผิดชอบของโรงเรียน (Responsible body) ชดใช้ค่าเสียหายตามสมควรแก่กรณี หรือยกเว้นค่าเสียหายที่เป็นเงินแต่อาจกำหนดให้โรงเรียนจัดให้มีการฝึกคนงานในโรงเรียนสำหรับช่วยเหลือคนพิการ หรือเปลี่ยนนโยบาย หรือวิธีการดำเนินการ

2.3.3.4 Admission Appeal Panel เป็นองค์กรที่รับพิจารณาอุทธรณ์ข้อพิพาทเกี่ยวกับการรับเข้าศึกษา การอุทธรณ์ให้ยื่นเป็นหนังสือต่อ Admission Appeal Panel โดยต้องแสดงเหตุผลของการอุทธรณ์

2.3.3.5 Exclusion appeal panels เมื่อเกิดการเลือกปฏิบัติขึ้นในโรงเรียน ผู้ปกครองควรติดต่อกับหัวหน้าครู (Head Teacher) หากการเจรจากับหัวหน้าครูไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ให้ดำเนินการตามกระบวนการร้องเรียนของโรงเรียนหรือหน่วยงานทางการศึกษา ในกรณีที่หัวหน้าครูให้เด็กออกจากโรงเรียน ผู้ปกครองจะต้องรายงานต่อคณะกรรมการด้านวินัยของโรงเรียนโดยเร็ว คณะกรรมการด้านวินัยต้องพิจารณาว่าจะยืนยันตามคำตัดสินของหัวหน้าครูหรือไม่ หากไม่ได้ผลตามที่ต้องการผู้ปกครองมีเวลาในการยื่นอุทธรณ์ต่อ Exclusion appeal panels ภายใน 15 วันนับจากวันที่ได้รับแจ้งคำตัดสินของคณะกรรมการวินัย

2.3.3.6 Office for Disability Issue (ODI) เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นมาเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่รัฐบาลในการดำเนินการตามข้อตกลงที่กำหนดไว้ในรายงาน "Improving the Life Chances of Disabled People" ซึ่งกล่าวว่าภายในปี 2025 คนพิการควรได้รับโอกาสและทางเลือกที่เท่าเทียมกับคนที่ไม่พิการ และควรได้รับการยอมรับนับถือเสมือนเป็นสมาชิกในสังคม ODI ทำงานร่วมกับหน่วยงานหลายหน่วยงานเพื่อช่วยเหลือหน่วยงานต่าง ๆ ให้ความเข้าใจและตอบสนองความต้องการของคนพิการได้อย่างแท้จริง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ได้แก่

(1) หน่วยงานของรัฐ ซึ่งมี 6 หน่วยงาน คือ Department for Children, Schools and Families, Department of Health, Department for Business, Innovation and Skills, Department for Transport, Department for Work and Pensions, Department for Communities and Local Government

(2) กลุ่มหรือคณะที่ให้คำปรึกษา

(3) คนพิการหรือคนที่ได้รับผลกระทบจากความพิการ

(4) องค์การของคนพิการหรือองค์การเพื่อคนพิการ

(5) องค์การเพื่อความเสมอภาค

(6) อาสาสมัครทั่วสหราชอาณาจักร

2.3.4 สภาพของกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน

จากรายงาน Improving the Life Chances of Disabled People พบว่าในปัจจุบันคนพิการในประเทศอังกฤษประสบปัญหาที่สำคัญหลายประการ คือ

(1) มีความเป็นอยู่ที่ยากลำบากเนื่องจากรายได้ของคนพิการโดยเฉลี่ยแล้วน้อยกว่ารายได้ครึ่งหนึ่งของรายได้ของคนที่ไม่พิการ

(2) ไม่ได้รับการศึกษา

(3) ไม่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ เนื่องจากหนึ่งในสองของคนพิการในวัยทำงานเท่านั้นที่มีงานทำ เมื่อเทียบกับคนที่ไม่พิการแล้วได้รับการจ้างงานในอัตราสี่ในห้า

(4) มีปัญหาเกี่ยวกับอาชญากรรมและการข่มขู่ จากการสำรวจพบว่าหนึ่งในสี่ของคนพิการมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเป็นเหยื่อในการก่ออาชญากรรมและการข่มขู่ และผู้ถูกกระทำมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นถึงร้อยละ 47 ของคนพิการทางจิตใจ

(5) มีปัญหาเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย จากการสำรวจพบว่าเก้าในสิบของครอบครัวที่มีบุตรพิการมีปัญหาเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย และ

(6) ปัญหาที่เป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดของคนพิการคือปัญหาเกี่ยวกับการขนส่ง

ประเทศอังกฤษแก้ไขปัญหาดังกล่าวข้างต้นโดยใช้มาตรการทางกฎหมายกล่าวคือใช้มาตรการตาม Disability Discrimination Act 1995 และที่แก้ไขเพิ่มเติมในปี 2005 เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาการเลือกปฏิบัติเกี่ยวกับการทำงาน การศึกษา การขนส่ง การเข้าถึงสินค้า และการให้บริการ นอกจากนี้ รัฐบาลมีมาตรการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน การดูแลสุขภาพของคนพิการ และการให้ความช่วยเหลือด้านสังคมอื่นๆ ซึ่งสามารถช่วยบรรเทาความเดือดร้อนของคนพิการได้ในระดับหนึ่ง

ในส่วนของปัญหาที่เกิดจากการดำเนินการตามกฎหมายนั้นเป็นปัญหาอันเกิดจากการขาดการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับสิทธิของคนพิการ เพราะมีคนพิการจำนวนมากที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกล เป็นคนสูงอายุ หรืออยู่ในครอบครัวที่ยากจนทำให้คนพิการบางส่วนไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและไม่ทราบสิทธิของตนที่ได้การสนับสนุนและคุ้มครองจากรัฐ

ประเทศอังกฤษได้ลงนามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการ เมื่อวันที่ 30 มีนาคม ค.ศ. 2007 และได้ให้สัตยาบัน เมื่อวันที่ 8 มิถุนายน ค.ศ. 2009 เดิมก่อนที่จะมีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการ ได้มี Universal Declaration of Human Right ซึ่งให้ความคุ้มครองแก่บุคคลทุกคนแต่ในทางปฏิบัติสตรี เด็ก และผู้ลี้ภัยมักจะมีปัญหาหามากกว่าบุคคลอื่น อนุสัญญาระหว่างประเทศทั้งหลายจึงมุ่งให้ความคุ้มครองทางด้านสิทธิมนุษยชนแก่บุคคลดังกล่าวเป็นพิเศษ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้อง มีอนุสัญญาระหว่างประเทศเพื่อให้ความคุ้มครองแก่คนพิการโดยเฉพาะ

เนื่องจากในปัจจุบันมีคนพิการทั่วโลกประมาณ 650 ล้านคน ซึ่งถือเป็นร้อยละ 10 ของประชากรทั่วโลก คนพิการเหล่านี้ขาดโอกาสและประสบปัญหาในชีวิตประจำวันทั้งปัญหาสุขภาพร่างกาย และปัญหาสังคมซึ่งทำให้คนพิการไม่ได้รับการศึกษา ไม่ได้รับการพิจารณาให้เข้าทำงานแม้ว่าจะมีคุณสมบัติเหมาะสมกับงานก็ตาม ไม่ได้รับข้อมูลข่าวสาร ไม่ได้รับการดูแลด้านสุขภาพที่เหมาะสม ไม่สามารถเดินทางได้อย่างสะดวกสบาย และไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา หลายประเทศทั่วโลกมีความพยายามที่จะออกกฎหมายเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวแก่คนพิการ แต่เนื่องจากการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อคนพิการมักจะอยู่ในเงามืดและคนพิการเป็นกลุ่มคนส่วนน้อยของสังคมจึงทำให้สิทธิของคนพิการเหล่านี้ถูกมองข้ามไป องค์การสหประชาชาติมีความพยายามที่จะสร้างมาตรฐานทางกฎหมายที่เป็นสากลเพื่อให้มีผลผูกพันกับนานาประเทศ และมีสภาพบังคับเพื่อเป็นหลักประกันว่าสิทธิของคนพิการจะได้รับการคุ้มครองในทุกพื้นที่ นอกจากนี้ ในค.ศ. 1993 องค์การสหประชาชาติได้รับเอา Standard Rules on Qualification of Opportunities for Disabled Persons ซึ่งเป็นคำแนะนำด้านนโยบายในการสนับสนุนโอกาสที่เท่าเทียมแก่คนพิการ ซึ่งหลายประเทศใช้กฎดังกล่าวเป็นกฎหมายแม่แบบในการตรากฎหมายภายใน อย่างไรก็ตาม กฎดังกล่าวไม่มีสภาพบังคับจึงมีความจำเป็นที่จะต้องจัดให้มีอนุสัญญาขึ้นมาเพื่อให้มีผลผูกพันกับประเทศที่ได้ให้สัตยาบัน

ประเทศอังกฤษถือว่ามีส่วนสำคัญในกระบวนการจัดทำอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิของคนพิการร่วมกับองค์การสหประชาชาติและนานาประเทศ ในส่วนของการอนุวัติการตามอนุสัญญานั้น ก่อนที่ประเทศอังกฤษจะให้สัตยาบันแก่อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการ รัฐบาลของประเทศอังกฤษได้ตรวจสอบกฎหมาย นโยบาย แนวทางปฏิบัติและวิธีการที่เกี่ยวข้องอย่างรอบคอบ เนื่องจากรัฐบาลของประเทศอังกฤษมีนโยบายว่าจะไม่ให้สัตยาบันแก่อนุสัญญาระหว่างประเทศใด ๆ จนกว่าจะมั่นใจได้ว่าสามารถที่จะอนุวัติการให้มีกฎหมายภายในตามพันธกรณีที่กำหนดในอนุสัญญาระหว่างประเทศได้ โดยในปัจจุบันประเทศอังกฤษมีกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองแก่คนพิการที่สำคัญคือ Disability Discrimination Act 1995 และที่แก้ไขเพิ่มเติมในปี 2005 ซึ่งมีสาระสำคัญในการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อคนพิการเกี่ยวกับการจ้างงาน การศึกษา การขนส่ง และการให้บริการ นอกจากนี้ ยังมีมาตรการและนโยบายในการให้ความช่วยเหลือคนพิการในด้านอื่นๆ เช่น การดูแลสุขภาพ การให้เงินช่วยเหลือ และการให้บริการทางด้านสังคมอื่นๆ ทั้งนี้ ในการให้สัตยาบันแก่อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการประเทศอังกฤษได้กล่าวว่าการให้สัตยาบันดังกล่าวจะเป็นผลให้รัฐบาลมีหน้าที่ในการสร้างความเท่าเทียมในสังคมให้แก่คนพิการ โดยมีเป้าหมายว่าวัตถุประสงค์ดังกล่าวจะต้องบรรลุผลภายในปี 2025

2.4 ประเทศสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า สาธารณรัฐสิงคโปร์ (Republic of Singapore) เป็นประเทศที่มีประชากรหนาแน่นเป็นอันดับ 2 ของโลกและเป็นประเทศที่เล็กที่สุดในภูมิภาค ประเทศสิงคโปร์ใช้การปกครองระบอบประชาธิปไตยแบบสาธารณรัฐ (Parliamentary Republic) เป็นประเทศในเครือจักรภพ มีประธานาธิบดีเป็นประมุขและมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้า คณะรัฐบาลทำหน้าที่บริหารประเทศ มีวาระ 5 ปี และเนื่องจากประเทศสิงคโปร์เคยตกเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษทำให้กฎหมายจารีตประเพณีของประเทศอังกฤษมีอิทธิพลอย่างมากในระบบกฎหมายของประเทศสิงคโปร์ ปัจจุบันประเทศสิงคโปร์ใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณี (common law) ซึ่งยึดถือคำพิพากษาที่ผ่านมาของศาลเป็นแนวทางในการวินิจฉัยข้อพิพาทที่เกิดขึ้น โดยศาลจะปรับใช้หลักจากคำพิพากษาที่ศาลก่อนในระดับเดียวกันหรือสูงกว่าเคยตัดสินไว้ในข้อเท็จจริงที่ใกล้เคียงกัน หลักกฎหมายส่วนใหญ่จึงมิได้ปรากฏในรูปแบบของกฎหมายลายลักษณ์อักษร แต่ต่อมาเมื่อประเทศสิงคโปร์เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและการค้าระหว่างประเทศ ทำให้ประเทศสิงคโปร์ไม่อาจบังคับใช้กฎหมายจารีตประเพณีได้ทั้งหมด จึงต้องใช้กฎหมายลายลักษณ์อักษรในเรื่องต่างๆ อยู่บ้าง โดยเฉพาะกฎหมายที่เกี่ยวกับธุรกิจการค้า เพื่อให้เกิดความแน่นอนและอุดช่องว่างของระบบกฎหมายจารีตประเพณี

2.4.1 หลักพื้นฐานทั่วไปเกี่ยวกับคนพิการ

เมื่อพิจารณาจากรัฐธรรมนูญของประเทศสิงคโปร์ (Constitution of the Republic of Singapore) ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ. 1965 (พ.ศ. 2508) จะเห็นได้ว่าไม่มีบทบัญญัติรับรองสิทธิของประชาชนเกี่ยวกับสวัสดิการสังคมหรือการให้ความช่วยเหลือจากรัฐอย่างชัดเจน มีเพียงบทบัญญัติในส่วนที่ 4 เรื่องเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ในมาตรา 9 ถึงมาตรา 16 ซึ่งบัญญัติรับรองสิทธิในการได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายโดยเท่าเทียมกันและรับรองเสรีภาพของประชาชนในการแสดงความคิดเห็น การเข้าร่วมองค์กร และการนับถือศาสนา แต่ก็ได้กล่าวถึงการจัดให้มีสวัสดิการหรือความช่วยเหลือแก่ประชาชนไว้เป็นการเฉพาะ ทั้งนี้ เนื่องจากประเทศสิงคโปร์ไม่ได้มีลักษณะเป็นรัฐสวัสดิการดังเช่นประเทศฝรั่งเศส จึงมีแนวคิดที่หลีกเลี่ยงการจัดสวัสดิการโดยตรง และมีจุดยืนที่ต้องการให้ความสำคัญกับการพัฒนาศักยภาพของประชาชนและมองว่าการให้ความช่วยเหลือจากรัฐจะเป็นการบั่นทอนความรับผิดชอบและการพึ่งพาตนเองของประชาชน และอาจนำไปสู่การขาดแรงจูงใจในการทำงานและการดำเนินชีวิตได้ ดังนั้น รูปแบบการช่วยเหลือต่าง ๆ จากรัฐ เช่น เงินอุดหนุนคนตกงาน เงินช่วยเหลือเด็กหรือคนพิการ จึงไม่ปรากฏ แต่รัฐจะช่วยเหลือเฉพาะผู้ที่มีความจำเป็นและเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น เมื่อรัฐไม่มีพันธกรณีที่จะต้องจัดสวัสดิการสังคมให้กับประชาชนเว้นแต่กรณีจำเป็น ประกอบกับประเทศสิงคโปร์มิได้เป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (Convention on the

Rights of Persons with Disabilities)⁶⁶ ขององค์การสหประชาชาติ และอนุสัญญาว่าด้วยการฟื้นฟูอาชีพและการจ้างงาน (คนพิการ) (Vocational Rehabilitation and Employment (Disabled Person) Convention, 1983⁶⁷ ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ รัฐบาลของประเทศสิงคโปร์จึงไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพันธกรณีที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาทั้งสองฉบับดังกล่าวในฐานะรัฐภาคี มาตรการทางกฎหมายในการให้ความช่วยเหลือคนพิการจึงมีไม่มากนัก ไม่ชัดเจน และอาจแทรกไว้ในกฎหมายต่าง ๆ หรือนโยบายของรัฐ การศึกษาวิจัยในส่วนของประเทศสิงคโปร์จึงไม่สามารถพิจารณาจากกฎหมายเป็นหลักได้ แต่ต้องศึกษาจากกลไก ระบบการจัดการ และนโยบายของรัฐในภาพรวมเพื่อให้ทราบถึงแนวทางการบริหารจัดการเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการของประเทศสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์ไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับคนพิการเป็นการเฉพาะและในกฎหมายต่างๆ ก็ไม่มีการให้ความหมายของคำว่า “คนพิการ” ไว้ อย่างไรก็ตาม จากการตรวจสอบพบว่า ในปี ค.ศ. 1988 (พ.ศ. 2531) สภาที่ปรึกษาสำหรับคนพิการ (Advisory Council for the Disabled (ACD)) ได้ให้นิยาม “คนพิการ” ไว้ว่า หมายถึง “บุคคลที่โอกาสในด้านความมั่นคง การเลือกและความก้าวหน้าในสถานศึกษาและฝึกอบรม การจ้างงาน และนันทนาการอย่างเท่าเทียมกับสมาชิกของสังคม ได้ถูกจำกัดลงอย่างมาก เนื่องมาจากความบกพร่องทางร่างกาย ระบบประสาท และสติปัญญา” ซึ่งสภาที่ปรึกษาสำหรับผู้พิการได้กำหนดบทนิยามดังกล่าวโดยการตรวจสอบจากความหมายที่มีการใช้อยู่ในระดับระหว่างประเทศ เช่น จากข้อเสนอแนะขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organisation) เกี่ยวกับการฟื้นฟูอาชีพและการจ้างงานคนพิการ เมื่อ ค.ศ. 1983 (พ.ศ. 2526) และจากการให้ความหมายของคำว่า ความบกพร่อง (impairment) การสูญเสียความสามารถ (disability) และความด้อยโอกาสทางสังคม(handicap) ขององค์การอนามัยโลก (World Health Organisation (WHO)) เมื่อ ค.ศ. 1980 (พ.ศ. 2523)

ต่อมาเมื่อ ค.ศ. 2004 (พ.ศ. 2547) กระทรวงการพัฒนาเด็กและกีฬา (Ministry of Community Development, Youth and Sports (MCYS)) ได้ปรับปรุงความหมายของคนพิการที่สภาที่ปรึกษาสำหรับผู้พิการได้เคยให้ไว้ โดยกำหนดให้รวมถึงการสูญเสียความสามารถเกี่ยวกับ “พัฒนาการ” ด้วย ทำให้คนพิการ หมายถึง “บุคคลที่โอกาสในด้านความมั่นคง การเลือกและความก้าวหน้าในสถานศึกษาและฝึกอบรม การจ้างงาน และนันทนาการ อย่างเท่าเทียมกับ

⁶⁶ข้อมูล ณ วันที่ 7 กรกฎาคม 2552 จาก “Status of the Convention on the Rights of Persons with Disabilities and the Optional Protocol thereto” General Assembly, United Nations.

⁶⁷ข้อมูล ณ วันที่ 31 ตุลาคม 2552 จาก “Convention No. C159” ILOLEX.

สมาชิกของสังคม ได้ถูกจำกัดลงอย่างมาก เนื่องจากความบกพร่องทางร่างกาย ระบบประสาท สติปัญญา และพัฒนาการ” ซึ่งนิยามดังกล่าวเป็นนิยามที่ประเทศสิงคโปร์ใช้อยู่ในปัจจุบัน⁶⁸

2.4.2 นโยบายของรัฐเกี่ยวกับคนพิการ

เนื่องจากประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีขนาดเล็ก มีพื้นที่ 699.4 ตารางกิโลเมตร มีประชากรเพียง 4.48 ล้านคน ซึ่งน้อยกว่ากรุงเทพมหานครที่มีพื้นที่ 1,568.737 ตารางกิโลเมตร และมีประชากร 5.69 ล้านคน⁶⁹ ขณะที่ประเทศสิงคโปร์มีรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปีของประชากร ประมาณ 24,481 ดอลลาร์ แต่ประเทศไทยมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรประมาณ 7,595 ดอลลาร์ ด้วยองค์ประกอบที่แตกต่างจากประเทศไทยดังกล่าว ทำให้ประเทศสิงคโปร์สามารถดูแลประชากรในด้านต่าง ๆ ได้อย่างทั่วถึง และในปัจจุบันประเทศสิงคโปร์มีคนพิการร้อยละ 3.2 ของประชากรทั้งหมด หรือประมาณ 1,310,000 คน แต่จากที่กล่าวมาแล้วว่า ประเทศสิงคโปร์ไม่ได้มีแนวคิดในการเป็นรัฐสวัสดิการและมิได้เป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ ทำให้ไม่มีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับคนพิการ แต่รัฐได้พยายามจัดตั้งสำนักงานคนพิการ (Office on Disability) ขึ้น เพื่อเป็นศูนย์ดำเนินการจัดการทรัพยากรและความช่วยเหลือสำหรับคนพิการ และกำหนดเป้าหมายที่จะให้คนพิการได้รับบริการสังคมและการเอาใจใส่ที่ดี โดยเฉพาะคนพิการที่เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้และสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ รวมถึงการผลักดันให้ครอบครัวและชุมชนเข้ามามีบทบาทในการปรับเข้าหาคนพิการมากยิ่งขึ้น โดยการเอาใจใส่ดูแล การอำนวยความสะดวกให้กับคนพิการให้เพียงพอ และได้รับการปฏิบัติและโอกาสโดยเท่าเทียมกับคนปกติ เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการของคนพิการให้ได้รับความสะดวกพึ่งพาตนเองได้มากขึ้น และทำให้รู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคมเหมือนคนปกติทั่วไป

สำหรับมาตรการในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการที่รัฐบาลสิงคโปร์ได้ดำเนินการเองและในส่วนที่มีการร่วมมือกันระหว่างรัฐและเอกชน สามารถแบ่งได้ดังนี้

(1) ด้านสุขภาพ

กฎหมายว่าด้วยโรงพยาบาลเอกชนและคลินิกการแพทย์ (Private Hospitals and Medical Clinics) ภายใต้การดูแลของกระทรวงสาธารณสุขได้กำหนดให้มีการจัดบ้านพักดูแลรักษา (Nursing Home) เพื่อบริการดูแลรักษาผู้ที่ไม่อาจรักษาตนเองที่บ้านได้ ซึ่งการบริการนี้ กระทรวงสาธารณสุขได้ทำงานอย่างใกล้ชิดกับองค์กรอาสาสมัครเพื่อดำเนินการและจัดตั้งบ้านพักดูแลรักษาให้เพียงพอับความต้องการมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ กระทรวงสาธารณสุขได้จัดให้มีโครงการ

⁶⁸“Definition of Disability and Prevalence Rate of Persons with Disabilities in Singapore”, http://www.mcys.gov.sg/enablingmasterplan/report/EM_Chapter1.pdf.

⁶⁹ แหล่งที่มาของข้อมูล : กองปกครองและทะเบียน สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร, มิถุนายน 2549, http://203.155.220.230/esp/pop_on_Dec49.htm.

Early Intervention Program for Infants and Children (EIPIC) ซึ่งเป็นโครงการที่ดูแลคนพิการ ในวัยเด็กตั้งแต่อายุ 0 – 6 ปี

(2) ด้านการศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดให้มีโครงการต่างๆ ดังนี้

(2.1) ประเทศสิงคโปร์มีโรงเรียนพิเศษของเด็กพิการ (Special Education (SPED) Schools) จำนวนทั้งสิ้น 20 โรงเรียน (ข้อมูล ณ เดือนมกราคม 2552) ซึ่งมีการบริหารงานโดย องค์การสวัสดิการอาสาสมัครต่าง ๆ (Voluntary Welfare Organisations (VWos)) โดยได้รับ เงินทุนจากกระทรวงศึกษาธิการและสภาสวัสดิการสังคมแห่งชาติ (National Council of Social Service (NCSS)) ซึ่งโรงเรียนพิเศษดังกล่าวได้ดำเนินการสอนโดยมีหลักสูตรที่แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับประเภทความพิการของเด็กแต่ละกลุ่ม หลักสูตรต่าง ๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนา ศักยภาพของนักเรียนและช่วยให้มีความเป็นอิสระ ช่วยเหลือตัวเองได้ และมีส่วนในการสนับสนุน สังคม ทั้งนี้ จะมีการกำหนดแผนการศึกษารายบุคคล (Individualised Education Plans (IEPs)) สำหรับนักเรียนทุกคน และนอกจากการเรียนในห้องเรียนแล้ว นักเรียนจะได้รับความช่วยเหลือและ การฝึกอบรมจากผู้ช่วยแพทย์ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญ เช่น นักจิตวิทยา นักบำบัดด้านการพูด นักอาชีพบำบัด นักกายภาพบำบัด และนักสังคมสงเคราะห์ ด้วย ภารกิจทั่วไปของโรงเรียนพิเศษ ของคนพิการ คือ ให้การศึกษาและการฝึกอบรมที่ดีที่สุดแก่เด็กเพื่อให้เด็กพิการสามารถมีบทบาท ในสังคมได้อย่างดีและมีความสุขมากที่สุด

(2.2) โครงการ Integrated Child Care Program (ICCP) ซึ่งเป็นโครงการสำหรับ ช่วยเหลือคนพิการที่อยู่ในวัยเรียนชั้นประถมและมัธยม

(2.3) โครงการเงินกองทุนเพื่อการศึกษาจากกระทรวงศึกษาธิการ (MOE Tuition Grant) เป็นโครงการที่มีขึ้นเพื่อให้นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรีและนักเรียนที่ ศึกษาในโพลีเทคนิค ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการจะช่วยรับผิดชอบค่าเล่าเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ของสิงคโปร์เป็นจำนวนเงินค่อนข้างสูงในรูปของเงินกองทุนเพื่อการศึกษา (Tuition Grant :TG) ซึ่งเงินทุนเพื่อศึกษานี้มีค่าเท่ากับส่วนต่างของค่าเล่าเรียนปกติ (ค่าเทอมและค่าหลักสูตร ในมหาวิทยาลัย) และค่าเล่าเรียนที่นักศึกษาจ่ายจริง เงินกองทุนเพื่อศึกษามีไว้สำหรับนักเรียน ที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษาและนักเรียนในโพลีเทคนิคทุกคน นักเรียนที่ต้องการรับเงินกองทุน เพื่อการศึกษาจะเสียค่าเล่าเรียนเพียงบางส่วนที่กองทุนนี้ครอบคลุมไม่ถึงเท่านั้น ซึ่งเงินกองทุน จะครอบคลุมเป็นจำนวนค่อนข้างสูงถึงประมาณ 65%-80% ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด ตัวอย่างเช่น ค่าเล่าเรียนเต็มของหลักสูตรปริญญาตรีทางธุรกิจของมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์เท่ากับ 19,350 ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อปีการศึกษา แต่หากมีเงินกองทุนอุดหนุนจะเหลือเพียง 6,220 ดอลลาร์ สิงคโปร์ต่อปีการศึกษา

(3) ด้านการทำงาน

(3.1) โครงการ Job Redesign Scheme เป็นกองทุนจำนวนประมาณ 2 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ สำหรับหน่วยงานเอกชนที่รับคนพิการเข้าทำงาน เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้ภาคเอกชนรับคนพิการเข้าทำงาน

(3.2) โครงการ Shelter Workshops ช่วยเหลือให้คนพิการได้มีการทำงานในบริเวณที่พักอาศัยโดยจะติดตั้งเครื่องมืออุปกรณ์ที่จำเป็นในการทำงานในที่พัก หรือที่เรียกว่า Factory Setting

(3.3) โครงการบริการจัดหางาน ได้แก่ บริการหางานให้แก่คนพิการ ดำเนินการโดยหน่วยประชาชนคนพิการของกระทรวง (Ministry's Disabled People Section)

(3.4) ศูนย์กิจกรรม (Day Activity Centers (DAC)) ได้แก่ โครงการฝึกและพัฒนาทักษะการประกอบอาชีพให้แก่คนพิการ และเป็นศูนย์ที่จัดกิจกรรมให้แก่คนพิการที่ครอบครัวไม่อาจดูแลได้ระหว่างวัน

(3.5) กองทุน Enable Fund ได้แก่ กองทุนที่สนับสนุนให้แก่หน่วยงานต่าง ๆ ที่ปรับปรุงสถานที่ทำงานเพื่อเอื้อแก่การทำงานของคนพิการ และได้เปลี่ยนชื่อเป็นกองทุน Open-Door Fund ในปี 2007 โดยขยายขอบเขตวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนและสร้างแรงจูงใจให้แก่คนพิการเพื่อเข้าทำงานใหม่อีกครั้ง รวมถึงสนับสนุนหน่วยงานต่างๆ ที่มีการจ้างคนพิการทำงานเพิ่ม

(3.6) ศูนย์ Bizlink Centre Singapore ได้แก่ ศูนย์ที่จัดตั้งเพื่อให้คนพิการได้พบกับผู้มีอำนาจสั่งการในการจ้างงานและช่วยเหลือด้านสถานที่ทำงาน

(4) ด้านการดำรงชีวิตประจำวัน

(4.1) บ้านพักคนพิการ ได้แก่ Residential Homes เป็นบ้านพักอาศัยสำหรับคนพิการ ซึ่งโครงการนี้จะเป็นทางเลือกสุดท้ายสำหรับการดูแลคนพิการ เพราะต้องการให้คนพิการได้ฝึกฝนและอยู่กับครอบครัวและสังคม และยังมีบ้านพัก Hostels สำหรับคนพิการที่ทำงาน

(4.2) กองทุน Assistive Technology Fund (ATF) ได้แก่ กองทุนสำหรับเทคโนโลยีสำหรับคนพิการที่เป็นเครื่องช่วยความพิการ เพื่อให้คนพิการมีความสามารถในการดำรงชีวิตได้อย่างปกติ

(4.3) โครงการ Disability Awareness and Public Education (DAPE) เพื่อสอดส่องดูแลคนพิการและให้ความรู้เกี่ยวกับคนพิการแก่สาธารณะโดยเฉพาะกลุ่มนายจ้างและวัยรุ่น

(4.4) โครงการ Caregiver Training Grant ได้แก่ โครงการอบรมให้ความรู้ในการดูแลคนพิการแก่บุคคลที่มีหน้าที่ในการดูแลโดยเฉพาะครอบครัว ภายใต้เงินจำนวน 500,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ ตลอดระยะเวลา 5 ปี

(4.5) โครงการจัดที่พักอาศัย สถานที่ และสิ่งแวดลอม เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการทางร่างกาย ภายใต้กฎการควบคุมการก่อสร้างอาคาร (Building Control Regulations) กำหนดให้อาคารที่สร้างใหม่ต้องเอื้ออำนวยให้คนพิการสามารถเข้าถึงอาคารได้สะดวกที่สุด และคณะกรรมการบริการสังคมแห่งชาติได้จัดทำประมวลการเข้าถึงอาคารโดยปราศจากอุปสรรค (Code on Barrier-Free Accessibility in Buildings) เพื่อกำหนดแนวทางสำหรับสถาปนิก วิศวกร และผู้พัฒนาโครงการอาคารใหม่และระบบขนส่งสาธารณะ เพื่อจัดให้มีการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อประโยชน์ให้คนพิการ เช่น การกำหนดความกว้างของทางเดิน การติดตั้งลิฟต์และที่จอดรถของคนพิการ และอื่น ๆ ที่เป็นมิตรต่อคนพิการ

(4.6) การจัดการคมนาคม เช่น การให้เงินอุดหนุนค่าใช้จ่ายในการเดินทางสำหรับคนพิการที่ยากจน หรือการบริการแท็กซี่สำหรับคนพิการ เพื่อให้ผู้ใช้บริการสามารถเดินทางได้อย่างสะดวกและปลอดภัย

(4.7) การให้ความช่วยเหลือด้านการเงินจากหน่วยงานสาธารณะ (Public Work Department) แก่คนพิการ หลังจากที่เป็นมารดาของคนพิการเสียชีวิต

(4.8) การจัดตั้งหน่วยงานเพื่อช่วยเหลือในการให้คำแนะนำทางการเงินแก่คนพิการ รวมถึงการจัดทำแผนสินเชื่อ (Trust Scheme) ให้บิดามารดาโอนเงินเข้าบัญชีสินเชื่อของตน เพื่อที่ในอนาคตหากบิดามารดาเสียชีวิตไปก่อน บุตรที่พิการก็ยังได้รับการเลี้ยงดูโดยใช้นโยบายที่ได้

(4.9) กระทรวงสาธารณสุขได้จัดให้มีการช่วยเหลือด้านการเงินแก่คนชราและคนพิการในโครงการการร่วมดูแลเบื้องต้น (Primary Care Partnership Scheme (PCPS)) โดยให้ความช่วยเหลือแก่ชาวสิงคโปร์ที่เป็นคนพิการ กล่าวคือ ผู้ที่ไม่สามารถทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งที่จะกล่าวต่อไปนี้ในการดำรงชีวิตประจำวันได้ด้วยตนเอง ได้แก่ การทำความสะอาดร่างกายหรืออาบน้ำ ทานอาหาร เดินทาง แต่งตัว หรือเคลื่อนไหวก และมียารักษาต่อเดือนของครอบครัวไม่เกิน 800 ดอลลาร์สิงคโปร์

(4.10) คณะกรรมการบริการสังคมแห่งชาติได้จัดให้มีศูนย์ข้อมูล One Stop Information Centre ขึ้น 2 แห่ง ผ่านระบบออนไลน์และศูนย์บริการด้วยบุคคล เพื่อให้คนพิการสามารถเข้าถึงข้อมูลการบริการต่างๆ ได้

(4.11) กระทรวงการพัฒนาสังคม เยาวชน และกีฬา ได้สนับสนุนเงินทุนให้แก่องค์กรสวัสดิการสังคม (The Society of Moral Charities) เพื่อจัดตั้งศูนย์ข้อมูลและส่งต่อคนพิการ (Disability Information and Referral Centre (DIRC)) โดยศูนย์นี้จะทำหน้าที่ให้ข้อมูลคำแนะนำ และนำคนพิการและผู้ดูแลเข้าถึงสถานบริการต่าง ๆ เช่น ศูนย์การดูแล การพยาบาล และการดูแลนักเรียนพิเศษต่อไป

2.4.3 องค์กรหลักที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับคนพิการ

เมื่อพิจารณาภาพรวมขององค์กรที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับคนพิการในประเทศสิงคโปร์พบว่ามีการทำหน้าที่โดยภาครัฐได้ร่วมมือกับภาคเอกชนในการตั้งเครือข่ายสนับสนุนการช่วยเหลือคนพิการ โดยสามารถแบ่งองค์กรที่เกี่ยวข้องได้ดังนี้

(1) หน่วยงานภาครัฐ

ปัจจุบันการดำเนินงานของรัฐบาลประเทศสิงคโปร์มีการแบ่งออกเป็น 15 กระทรวง⁷⁰ โดยกระทรวงที่มีบทบาทในการทำหน้าที่เกี่ยวกับคนพิการโดยตรงมี 3 กระทรวง ได้แก่

(1.1) กระทรวงการพัฒนาสังคม เยาวชน และกีฬา: Ministry Of Community Development, Youth and Sports (MCYS) ได้ร่วมกับคณะกรรมการการบริการสังคมแห่งชาติ และองค์กรอาสาสมัครในการจัดให้มีแผนสนับสนุนและพัฒนาการจัดบริการสังคมในรูปแบบต่างๆ โดยมีหลักการนี้

ก. คนพิการควรได้รับโอกาสที่จะแสดงความสามารถและอิสระเท่าที่เป็นไปได้

ข. คนพิการไม่ควรถูกแบ่งแยกออกจากสังคม และควรให้คนพิการมีสิทธิเท่าเทียมกับคนทั่วไปทั้งด้านการศึกษาและการทำงาน

ค. คนพิการจะได้รับแรงกระตุ้นเพื่อที่จะอยู่ในสังคมเท่าที่จะเป็นไปได้ และการส่งคนพิการไปอยู่ในสถานดูแลคนพิการจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่พึงกระทำ

ง. ครอบครัวจะเป็นหน่วยงานแรกที่ทำหน้าที่ดูแลและให้การสนับสนุนคนพิการ

เนื่องจากรัฐบาลสิงคโปร์มีความต้องการให้สังคมของประเทศสิงคโปร์เป็นสังคมที่ประชาชนในประเทศมีความเจริญก้าวหน้าไปด้วยกันอย่างทั่วถึง และความเจริญก้าวหน้าของสังคมย่อมแสดงให้เห็นได้จากให้การดูแลและสนับสนุนแก่ผู้ที่ยึดโอกาส ดังนั้น กระทรวงการพัฒนาสังคม

⁷⁰1. กระทรวงการพัฒนาสังคม เยาวชน และกีฬา: Ministry Of Community Development, Youth and Sports (MCYS) 2. กระทรวงกลาโหม: Ministry Of Defence (MINDEF) 3. กระทรวงศึกษาธิการ: Ministry Of Education (MOE) 4. กระทรวงการคลัง: Ministry Of Finance (MOF) 5. กระทรวงการต่างประเทศ: Ministry Of Foreign Affairs (MFA) 6. กระทรวงสาธารณสุข: Ministry Of Health (MOH) 7. กระทรวงมหาดไทย: Ministry Of Home Affairs (MHA) 8. กระทรวงสารสนเทศ การสื่อสาร และศิลปะ: Ministry Of Information, Communications and the Arts (MICA) 9. กระทรวงกฎหมาย: Ministry Of Law (MINLAW) 10. กระทรวงแรงงาน: Ministry Of Manpower (MOM) 11. กระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ: Ministry Of National Development (MND) 12. กระทรวงสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรน้ำ: Ministry Of The Environment And Water Resources (MEWR) 13. กระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม: Ministry Of Trade and Industry (MTI) 14. กระทรวงคมนาคม: Ministry Of Transport (MOT) 15. สำนักนายกรัฐมนตรี: Prime Minister's Office (PMO)

เยาวชนและกีฬา จึงได้จัดทำแผนการช่วยเหลือคนพิการ⁷¹ ซึ่งเป็นแผนที่มีระยะเวลา 5 ปี โดยในปี 2550 – 2554 ได้เน้นนโยบายที่เรียกว่า “Life Stage Approach” ได้แก่ การพัฒนาด้านการเข้าถึง การศึกษาของคนพิการ การจ้างงาน ที่อยู่อาศัย การอยู่ร่วมกับสังคม และการสนับสนุนดูแล ภายใต้การดูแลของคณะกรรมการที่มาจากรัฐมนตรีและตัวแทนของหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐบาล ทั้งนี้ แผนการพัฒนาฯ ได้ดึงภาคเอกชนทุกส่วนเข้ามามีส่วนร่วมให้มากที่สุด

(1.2) กระทรวงศึกษาธิการ: Ministry Of Education (MOE) ได้ดำเนินการให้มีการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการทั้งที่เป็นคนพิการทั่วไป และคนพิการที่ต้องการการดูแลเป็นพิเศษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้คนพิการได้รับการศึกษาเท่าเทียมกับคนปกติมากที่สุด เช่น โครงการสำหรับคนพิการที่อยู่ในวัยเรียนชั้นประถมและมัธยม และโครงการโรงเรียนและหลักสูตรการศึกษาพิเศษ

(1.3) กระทรวงสาธารณสุข : Ministry Of Health (MOH) ได้จัดให้มีโครงการต่าง ๆ เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่คนพิการเพื่อให้เข้าถึงการให้บริการด้านสาธารณสุขได้อย่างทั่วถึง สะดวก และรวดเร็วที่สุด

(2) องค์กรเอกชน

ปัจจุบันมีองค์กรเอกชนจำนวนมากที่เข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยเหลือคนพิการ โดยสามารถแบ่งตามวัตถุประสงค์หลักในการช่วยเหลือได้ดังนี้

(1) ทั่วไป (General)

- * City Harvest Community Services Association
- * Touch Community Services
- * Rainbow Centre
- * Presbyterian Community Services
- * Christian Outreach for the Handicapped

(2) โรคออทิสติก (Autism)

- * Autistic Association
- * Autism Resource Centre
- * Christian Outreach for the Handicapped
- * Pathlight School

(3) โรคสมองพิการ (Cerebral Palsy)

- * Spastic Association of Singapore

⁷¹ Enabling Master Plan 2007-2011.

- (4) ปากแหว่งเพดานโหว่ (Cleft Lip & Palate)
* Cleft Lip and Palate Association of Singapore
- (5) ดาวน์ซินโดรม (Down syndrome)
* Down syndrome Association
- (6) ความบกพร่องในการอ่าน (Dyslexia)
* Dyslexia Association of Singapore
* Student Care Service
- (7) โรคกล้ามเนื้อเสื่อม (Muscular Dystrophy)
* Muscular Dystrophy Association
- (8) ความบกพร่องทางการได้ยิน (Hearing impairment)
* Singapore Association for the Deaf
* Singapore School for the Deaf
* Canossian School
- (9) ความพิการทางสติปัญญา (Intellectual disability)
* Movement for the Intellectually Disabled
* Association for Persons with Special Needs
* Metta School
* Grace Orchard School
- (10) ความพิการทางการเคลื่อนไหว (Physical disability)
* Handicaps Welfare Association
* Society for the Physically Disabled
- (11) ความบกพร่องทางการมองเห็น (Visual impairment)
* Singapore Association of the Visually Handicapped
- (12) อื่น ๆ (Others)
* Children's Cancer Foundation
* Singapore Children Society
* Special Olympics Singapore
* Very Special Arts Singapore

2.4.4 สภาพของกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน

เนื่องจากประเทศสิงคโปร์ไม่มีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของ คนพิการ และไม่มีองค์กรหลักในการปกป้องและคุ้มครองสิทธิของคนพิการ ทำให้คนพิการ ในประเทศสิงคโปร์ได้รับการช่วยเหลือในลักษณะที่เป็นการร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐและ เอกชน โดยไม่มีหลักประกันที่แน่นอนและไม่มีองค์กรหลักในการปกป้องและคุ้มครองสิทธิของ คนพิการ ซึ่งจากการจัดทำแผนการช่วยเหลือคนพิการในปี 2550 – 2554 (Enabling Master Plan 2007-2011) ของกระทรวงการพัฒนาสังคม เยาวชน และกีฬา จึงได้มีแผนที่จะจัดตั้งสำนักงาน คนพิการขึ้น เพื่อเป็นศูนย์การดำเนินการจัดการทรัพยากรและความช่วยเหลือสำหรับคนพิการ และกำหนดเป้าหมายที่จะให้คนพิการได้รับบริการสังคมและการเอาใจใส่ที่ดี โดยเฉพาะคนพิการ ที่เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้และสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ รวมถึงการผลักดันให้ครอบครัวและชุมชนเข้ามามีบทบาทในการปรับตัวเข้าหาคนพิการมากขึ้น โดยการเอาใจใส่ดูแล การอำนวยความสะดวกให้กับคนพิการอย่างเพียงพอ และได้รับการปฏิบัติ และโอกาสโดยเท่าเทียมกับคนปกติ

จากที่ได้กล่าวมาแล้วว่าประเทศสิงคโปร์มิได้เป็นภาคีอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับ คนพิการ 2 ฉบับ ได้แก่

(1) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (Convention on the Rights of Persons with Disabilities)⁷² ขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับการส่งเสริม การคุ้มครองและ การยอมรับการจ้างงานคนพิการเท่าเทียมกับบุคคลปกติทั่วไปตามหลักสิทธิมนุษยชน เสรีภาพขั้น พื้นฐาน และเคารพในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ไม่เลือกปฏิบัติ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและ อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างเต็มที่ เคารพในความแตกต่าง และให้การยอมรับคนพิการ รวมทั้ง การมีความเท่าเทียมในการเข้าถึงข้อมูล ความเท่าเทียมกันระหว่างชายและหญิง และเคารพ ในการพัฒนาขีดความสามารถและสิทธิของเด็กพิการ เพื่อเป็นการปกป้องและคุ้มครอง ความมีลักษณะเฉพาะของพวกเขา

(2) อนุสัญญาว่าด้วยการฟื้นฟูอาชีพและการจ้างงาน (คนพิการ) (Vocational Rehabilitation and Employment (Disabled Person) Convention, 1983)⁷³ ขององค์การแรงงาน ระหว่างประเทศ ซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองคนพิการ โดยให้ความสำคัญกับ การฟื้นฟูสมรรถภาพและการมีงานทำสำหรับคนพิการทุกประเภท รวมทั้งส่งเสริมโอกาสการมีงานทำ ในตลาดแรงงานเปิด โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานความเท่าเทียมกัน โดยกำหนดให้รัฐบาลต้องดำเนิน

⁷² ข้อมูล ณ วันที่ 7 กรกฎาคม 2552 จาก "Status of the Convention on the Rights of Persons with Disabilities and the Optional Protocol thereto" General Assembly, United Nations.

⁷³ ข้อมูล ณ วันที่ 31 ตุลาคม 2552 จาก "Convention No. C159" ILOLEX.

มาตรการแนะแนวอาชีพและการฝึกอาชีพ การจ้างงาน รวมทั้งการให้องค์การนายจ้างและลูกจ้าง ตลอดจนองค์การตัวแทนคนพิการเข้าร่วมปรึกษาหารือในการกำหนดนโยบายข้างต้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าวรัฐบาลของประเทศสิงคโปร์จึงไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพันธกรณีที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาทั้งสองฉบับในฐานะภาคี แต่การที่ประเทศสิงคโปร์มิได้เป็นภาคีอนุสัญญาทั้งสองฉบับก็ได้หมายความว่า ประเทศสิงคโปร์ไม่ให้ความสำคัญกับคนพิการ แต่ในทางกลับกัน ประเทศสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับคนพิการอย่างมาก แต่แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการของประเทศสิงคโปร์นั้นมิได้เน้นการให้การช่วยเหลือจากรัฐบาลแต่เน้นที่ความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชน ครอบครัว และคนพิการเอง เป็นหลักซึ่งทำให้ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ดีประเทศหนึ่ง